

د سپوږمۍ خور

(ناول)

ليکوال

خيال ستانکزی

د سپوږمۍ خور (ناول)

ليکوال: خيال ستانکزی

(۰۷۸۸۷۵۷۹۳۲)

ډيزاين: عبدالرحمن «حنيف»

چاپ کال: ۱۳۹۷ ل / ۲۰۱۸ ز

کمپوز: خپله ليکوال

خپړندوی: خپله ليکوال

چاپ ځای: اسد دانش مطبعه- کابل / ۰۷۰۰۴۴۹۲۹۸

ډالۍ

د خپلې مورکۍ بې سارې مينې او د واک نيمگړو هيلو ته
يې ډالۍ کوم.

خيال ستانکزی

هغه خيال چې موږ يې تصور هم نه کوه

په مسينجر يې راته سلام وکړ، چې ناول يې ليکلی او بايد ويې گورم او څه ليکل پرې وکړم.

ما لا نه دی ليدلی او لا يې نه پېژنم؛ خو له ادبياتو سره شته علاقه مې مجبوروي، چې هو ورته ووايم.

د ناول له استولو وروسته مې ترې نړۍ پوښتنه وکړه، چې ملگريه! خپه مه شي، ځان راته وپېژنه.

په لنډه توگه يې ځان رامعرفي کړ، چې خيال ستانکزی نومېږي. د بغلان ولايت اوسېدونکی دی او دا يې لومړی کتاب دی.

خوشاله شوم، خپلې هيلې او ورته د رسېدو لېوالتيا مې تر سترگو شوه.

کله چې هم کوم شماليوال ملگري راته له پښتو ژبې او پښتو ادبياتو سره د خپل زړه بوڅڅگۍ خلاصه کړي او هغه ټول تراونه راته وسپري، چې په خپله سيمه کې د خپلې ژبې د ودې او پراختيا مينه، زيار، او هڅې پکې وي؛ نو لکه تېري ته چې اوبه ورکړې.

دا نو هغه مهال وي، چې له ننه پنځلس کاله وړاندې لار شم او په شمال زون کې د خپلې ژبې او د دې ژبې د ادبياتو د خوندي ساتلو لپاره د بې وسه، بې کسه او ژمنو ځوانانو عشق را په زړه شي.

نو سړی ډاډه شي، چې دا پيل شوی کاروان به روان وي او دا روانې اوبه به ضرور د مينې او خوږنۍ کښتونه خړوبوي.

د خيال ستانکزي ناول -د سپوږمۍ خور هغه خيال دی، چې لږ تر لږه ما رنگو خلکو يې لسيزه وړاندې تصور نه کوه، چې کوم پښتون ځوان شماليوال به لکه د لمبې گل د پښتو ادبياتو د ودې پر ځمکه راشين شي او ناول به وليکي.

خو اوس دغه ډول ډېر خيالونه کولی شو او هغه هم د خيال ستانکزي په څېر تکړه ځوانانو پر مټ.

د سپوږمۍ خور، د يو ځوان د زده کړو او د هغه د مينتوب داستان دی. د داستان مرکزي کرکټر واک، پوهنتون ته بريالی کېږي، هلته په شينکۍ نومې محصلې مينېږي او له دې سره يې ژوند له نوي پړاو سره مخ شي. دغه پړاو له ځانه سره نوې خورلني او دردونه لري.

د ناول ژبه ساده؛ خو ځای ځای له شاعرانه خيالونو سره رنگينه شوې ده. د مکالمو په اوډون او د صحنو په راخيسته کې يې ريالستيک اړخونو ته پام کړی، چې په مرسته يې د کرکټرونه پېژندنه ساده شوې ده.

که څه هم د داستان ځينې خاميانې د ليکوال د لومړنۍ تجربې گواهي ورکوي؛ خو تر څنگ يې د برياليتوب څرکونه هم لري. په کيسه کې شته تلوسه لوستونکي ته ډاډ ورکوي، چې ناول تر وروستۍ پاڼې واړوي.

د پښتو داستان کره کتونکي حق لري، چې د دې ناول مقام په کوم کتار کې راولي؛ خو په شمال کې د پښتو ادب پالنې زړونه، خيال ستانکزي ته مينه ناک سلام کوي، چې قلم يې له پورته کېدو سره بېرته نه دی غورځولی.

له خيال مو همدا هيله ده، چې له خپلې لومړنۍ تجربې ډېر څه زده کړي او دغه زده کړه، د راتلونکو ليکلو لپاره مثال وگرځوي.

خيال ستانکزي راته د ځان په پېژندنه کې د امير کروړ ادبي بهير يادونه وکړه، چې له څو کلونو يې غړی دی. دا نو د دې ځوان د وينبته اړخ دی، چې خپل فکر نورو ته هم رسوي.

دغه بهير له تېرو څو کلونو د پلخمي په حسين خېلو سيمه کې فعاليت کوي. تکړه ځوانان پکې راټول دي او د خپلې پښتو څراغونه يې پکې بل ساتلي دي. دغسې بهيرونو ته لا هم ډېره اړتيا ده.

په پای کې خيال ستانکزي او ټولو هغه ځوانانو ته چې په شمال زون کې د پښتو ادب د ودې او پراختيا لپاره کار کوي، د دغه ناول چاپ مبارکي وایم.

بس د حمزه بابا پر دعا به د خیال پر خیال دغه لیک پای کړو:
خدای دې مین ډېر کړي، چې ښېرې کوي
نور راته هېڅ چل د دغه راځي

د هغې شېبې په هیله چې خیال ستانکزی صیب پکې وگورم او په خپلو لاسونو
ترې د سپوږمۍ خور چاپ ناول واخلم.

درناوی

ذبیح الله احساس

د وري ۱۱ مه، ۱۳۹۷ لمریز

بلخ ادبي خوځښت - مزار شریف ښار

سريزه د سپوږمۍ خور د ناول په پار ليکم

د وير شر او شور شته خو د سرور شر او شور نشته

فضاً ده مړاوې مړاوې موسمونه مړاوې مړاوې

انسانان په رنگ، خيريې او خوی کې سره توپير لري، همدا ډول د ژوند ليدلوري او موخو کې هم توپير لري، د هرې هڅې تر شا موخه نيکمرغۍ ته رسيدل دي، نيکمرغي مختلف تعريفونه لري، نو د نيکمرغۍ يو تعريف بريا ده، خو نيکمرغي د يوسف ع حوصيله يا د سليمان ع ښه ژوند نه ده، چې د ټولو په برخه وي، دا حتمي هم نه ده، چې هر انسان دې له خپلې هڅې وروسته ارو مړو نيکمرغه شي يا خپلې موخې ته دې ورسېږي، خو بيا هم له ماتې وروسته بريالۍ هغه څوک دی، چې له ژوند ناهيلۍ نشي د دغه ناول له لوستلو ځنې د زړه د خبرو د رايستلو جرئت زده کېدلی شي، خو لوستل يې د خوښي ترڅنگ ډېر خفگان هم لري.

که د ناول يا لوی داستان تخنيکي او جوړښتي تعريفونو او شرطونو زما د فکر او قلم د تېره خولي ته ليمځي نه راوستای، نو ما به د دې گران اثر په دومره محتاطانه پېژندگلوۍ بسنه نه وای کړې، يانې که د دې ناول د تلوسې روح ته زيان نه رسېدای، نو زه به پکې داسې د سيوري او لمر پر بريد نه تېريدای. ځکه نو له دې خوندور هنري اثر نه د خوند اخيستو وياړ د خپلو گرانو لوستوالو او داستاني ادب د مينه والو حق گڼم. د دې ناول گران ليکوال خيال ستانکزی د مننې وړ بولم او د هغه پر فکر او قلم برکت.

په پښتنه مينه

سرور ستانکزی

کالمار ښار

سويلېن

د خیال خوب

ژوند د هیلو ارمانونو ډک او د مینې، ورورلي، دوښمني، خپگان، خوشالیو، کامیابیو، ناکامیو هغه روان سیند دی چې کله انسان د مینې ساحل کې یوازې بې یاره پرېږدي او کله بیا هغه مستې څپې محبوب خپلې محبوبې ته رسوي. خو کله بیا دا ژوند دومره ظالم شي چې د دیدنونو گودرونه ویجاړ او چنارونه یې هم له ځان سره یوسي.

دلته د داسې یو چا په هکله خبرې کوم چې تل موږ یو د بل په خندا خندلي او په ژړا مو ژړلي دي.

د ښه خوي او ښو اخلاقو خاوند، تکړه لیکوال او شاعر، هم ورور، هم ملگری، هغه هم ښاغلی خیال ستانکزی.

ستانکزی مې د ښونځي ملگری دی، سره له دې په یوه ټولکي کې نه وو، خو ملگریا مو دومره نږدې وه چې خلکو به په موږ د ورونو گومان کاوه.

که د خیال په اخلاقو او ملگریا هر څومره خبرې وکړم، بسنه نه کوي.

تر کومه ځایه چې زه خبر یم ښاغلي ستانکزي صیب په دغه ناول زیات کار کړی او د ناول کیسه یې په خپل ځاني تجربې ولاړه ده.

په ډېر ښه ډول یې پیل کړې ده او په لومړي سر کې لوستونکي په تلوسه کې اچوي.

د ستانکزي صیب دا لومړی ناول دی کېدای شي نیمگړتیاوې به پکې وي خو بیا هم د ناول په جوړښت کې چې کوم شیان اړین دي لکه کیسه، پلاټ، پېښې، منظره لیکنه، خبرې اترې، او تلوسه، دایې تر خپل وس او توانه پکې کارولي دي.

د موضوع له پلوه يې روماني ناولټ بللی شو، ځکه په دې ناول کې د مينې کيسه بيانېږي.

موضوع يې څه ناڅه تکراري ده خو ستانکزي صيب د کلمو او جملو ترکيب په يو ځانگړي هنري او جادويي الفاظو د ځنځيري کړيو په شان اوډلي. طبيعي، ټولنيز او خيالي منظرې يې په يو خاص مهارت سره پېيلي دي، لوستونکي سم دم هغې صحنې ته له ځانه سره بيايي او د ناول پېښې يې يو بل پسې راځي.

لوستونکي چې د ناول لوستل پيل کړي، د ناول د پېښو تړاو يې دې ته نه پرېږدي چې د ناول لوستل بل وخت ته وځنډوي.

زه د ستانکزي صيب ليکوالي او شاعري ډېره خوښوم او تاسې درانه لوستونکي هم په خاصه مينه دا ناول ولولۍ او د خپل زړه هينداره پکې پيدا کړئ.

په پای کې په همدې دوغا خپل لاسونه لپه کوم چې د ستانکزي صيب په ليکوالي تل د بهار رنگينې اورېدلې اوسې، قلم يې تاند او ليکوالي يې پسرلنۍ لرې.

په درنښت

گل محمد ذره

د الفت فرهنگي مرکز مشر

بغلان حسين خيل

د ترورمۍ رڼا

ترورمۍ هم د الله تعالی مخلوق دی؛ هغه مخلوق، چې د ژوند چارې ټولې په ټپه دروي، د رب دنیا ته تور خادر اغوندي او مخلوق ته لباس جوړيږي. څوک په کې د رب فرمان څخه سرغړاوی کوي او څوک په کې د رب فرمان په ځای راوړي.

د ژوند هر گام مو یو یاد او هر یاد مو یوه خاطره ده. بیا ډېرې خاطري د رومان په څېر وي.

د ترورمۍ راز او خور موجود سپوږمۍ نومېږي، کوم چې ترورمۍ ښایسته کوي او همدې ترورمۍ ته خوندور هویت وربښي؛ لکه سپوږمۍ چې ډېر مینان لري، هر ژوندی موجود سپوږمۍ سره مینه لري، نو دا هم نادره نه ده، چې واک دې سپوږمۍ له خور سره مینه کړې وي.

هغه سپوږمۍ، چې ټوله نړۍ پرې مینه ده او واک خپل روح د سپوږمۍ له خور سره تړلې گانه. داستاني ادبیات ولسونو په معرفي کېدو او پېژندو کې خورا مهمه ونډه لري. د هغوی آندونه، باورنه او د علم کچه څرگندوي.

ناول، ادبي کیسې، فلمنامې او نور رنګارنګ ادبي ټوټې د پښتو ژبې د ادبیاتو یوه لویه برخه ده، چې ډېرو استادانو لکه استاد راحت زاخيلي، استاد حبیبی، استاد گل پاچا الفت او استاد عبدالکریم خورا ډېر زحمتونه په کې کړي دي، تر څو د پښتو ژبې دا طلايي زېرمې لا هم پسې غني شي.

د سپوږمۍ خور ناول د ځوان خیال ستانګزي صیب لیکلی شوی ناول، چې لومړنی ناول د هغه په ژوند کې دی، د ځینو کمیو سره_سره د یو پوره ناول په توګه هغه منلی شو؛ جوړښتي توکي یې واقعاً چې خوندور دي. خیال ستانګزي د ناول جوړښتي توکي په بشپړه توګه معرفي کړي دي. هغه یې په خورا ډېر

مهارت سره کارولي دي.

له بل اړخه خيال ستانکزي يو تکړه شاعر هم دی، په ناول کې چې کومه آزادي د شاعرانه وينا او تخيل ورکړل شوی، نو خيال ستانکزي هم پرې هېڅ سرپه نده کړې. خپل تخيل يې په پوره مانا سره کارولی ده؛ لکه چې وايي:

«يو چا د ټولگي په مرمرين زړه بخمليڼ قدمونه کېښودل»

يا:

«شينکۍ او پاتو په دې ورځ شنې لوپتې په سر کړې وې او د پوهنتون په انگړ کې لکه د چونغر سحرانۍ کوترې الوتلې»

که ورته ښه ځير شو، نو د تخيل کمال يې ښودلی او د خيال هغه ياقوتي کرښې يې د قلم په څوکه د کاغذ پر مخ ځليږي او ناڅيرې.

د واک د زړه درد په خورا لوړ مهارت سره د کتاب مخ ته ږدي، خيالات بيانوي، خيال ناڅوي، خيال، خيال څرخوي او خيالات د تخيل ژورو کندو ته بيايي؛ لکه د بې جوړې فنکار شهکار کوي.

ناول کې واکمن واک د مينې جال کې راگير دی او خپل واک يې د شينکۍ په لاجوردي سترگو کې ورک کړی دی. هغه نور واکمن واک نه دی. واک اوس بې واکه دی. بې واکه واک د ياد خبرو ته غوږ نه باسي. ژوند يې کاواک برېښي، نو ځکه خو يې د ياد، ياد له ياده وځي او صرف د بنگالي طوطيانو لاجوردي رنگ ويني هغه که د رستم تخت وي، يا زيارت د امام قطبيه يا هم د شپونکي شپېلی وي.

که د بغلان سيند هغه يوازې لاجوردي سترگې ويني، هغه رښتيا هم بې واکه ده، خو د لاجوردي سترگو شينکۍ د ناخبرۍ کمال کې اوسي او نا واکه واک د زړه اخري حد تنگون او چوپتيا کې لکه چې وايي:

«دا چې زما اوښکې پر مخ راغلې وې او سترگو مې هم رنگ اړولی وو. مخ ته مې څو لپې اوبه واچولې، چې څوک راباندې پوه نشي»

يوازې ياد دی، چې بې واکه واک يادونه ورته کوي، تر څو د مينې ترخه تنده

ياد سره په يادونو کې خړوبه کړي.
په واک خپله مينه برلاسې نشي کولای، چې نور دا هر څه په خپل زړه کې وساتي، د خپل زړه تړلې غوټه شينکۍ ته پرانيزي او شينکۍ د وخت په پلمه له واکه ځان خلاصوي. د واک او شينکۍ په ارمانونو د وزلو بې نيلې برابريري. بې وخته پرې غوبلې پيلوي او مينه يې نيمگړې پاتې کيږي.
د خيال ستانکزي صيب ليکل شوی ناول يو خورا اوچت گام د پښتو ادبياتو په غني کولو بولم او د قدوس ذات څخه ورته د لا برياو هيله مند يم.

درنښت

عبدالمين صافي

مرکزي بغلان

د سښې لونگين!!!

هغه ازاد خياله، چې له تورو ډکو جوړ او د پېغلې په ټټر د يو بل زړونو ته ريارې کوي؛ ځکه خو له جوړوونکي او لرونکي نه په نورو خلکو ډېره خوشبويي لوروي. دا چې ښه کوي يا بد، په هغې نه غږېږو؛ دلته يې د مهربانۍ په سمندر لاهو خيال يادوو، چې په هر قدم کې په تورځان د نازک بدن په ښکلي ټټر ناز کوي، په دې ناز کې پرې د شوخی گوزارونه کوي او د خپلې خوشبويۍ په خوړو ورمو، د نورو له زړونو غېر چاپېروي.

له دغه ناوله هم د لونگين په څېر وږم پورته کيږي او د داسې يوې مينې خوشبويي ترې خېژي، چې سرچينه يې پوهنتون کې شين سترگې ټولگيواله ده، خو توپير يې دا دی، چې لونگين په ډکو او دا په ټکو ځان تر هدفه رسوي. دغه شيان بيا چاته ريار او چاته د مينې په لار بيداره بلا شي، ځينو باندې کټ کې ښکېږي او ځينو باندې ټټر کې زړگي مات کړي.

که مات شوي ښکېږي د مينې خولې اچوي، خو مات زړونه لکه ژړېدلې شمع، د هيلو ډېری پتنگان له ازاد خياله محروموي او آن له ژونده يې بې برخې کوي. که زه د ځان په اړه ووايم، پر ما لا داسې څه نه دي تېر شوي او نه هم کومه ماسټري په کې لرم، خو راسره د شويو مينو تجربې لرم، چې له مخې يې يو مين يا مينه ښه درک کولای شم.

د زړگي لوبه هم عجيبه کانې کوي. د خپل مين انځور ته په کتو به ژړيږي؛ نه به مري، نه به رغیږي.

د خيال ستانکزي په ناول کې شينکۍ د خپلو شنو سترگو په ځواک، ځواکمن واک بې واکه کوي او د خپلو جذابو سترگو په زور يې ټول ځواک په خپل لاس کې اخلي. شينکۍ هم دا درک کوي، چې د واټن په نيم متر، د رڼا ورځې

په غلا يې واک پوهيږي؛ ځکه خو له زړه بې واکه واک ته، د غلا شوي زړه بدل کې د خوراکي توکو پېرلو په پلمه، د خپل بدن په لونگين او عطرين بوی لټاړې پېسې ورکوي. واک هم شينکۍ ته د سترگو په کچکول کې خپل زړگي اچوي او دغه نازينه بيا په لږه مينه، د محبت په شرارتي لار، د هغه زړگي د خيالانو په لوړوالي کې د مينې په کړلېچو لارو مخکې وړي. د خپل ژوند په بې ستورو اسمان يې ښکته) لَر (د مالاکند تر غرونو او پورته) بَر (د دغې قېمتي غمي پسې د ډېری سيندونو شگې چاپوي. له دغه ځوانه زرگر جوړوي او په خوړو الفاظو پرې د خلکو زړونه گټي، خو پای کې دغه زرگر له کوره او کلي لرې د خپلې هغې سونې د بایلو د خبر ترلاسه کوي، چې د مينې په جواری کې يې د خپل بايلل شوي زړه په قيمت اخېسته.

نو د سپوږمۍ خور په دغه ناول کې شينکۍ د خپلې مينې اظهار په هغه حد کې کوي، چې ژوندانه غوټی يې د مرگ تېزاب خښلي وي. خيال په دغه ناول کې د مينې سپېڅلې کليمه د الفاظو په زور يې غېږ کې نيولې او د واک دغه زرکينه مينه يې د خپل خيال په خيالانو ډېره ښه بيان کړې.

پای کې د گران هم مسلکي ورور، خوږ ليکوال او شاعر، خيال ستانکزي دغه هڅه پرځای بولم او د دې لومړني اثر د چاپ مبارکي ورته وایم.

واک ته هم په راتلونکي ژوند باندې د لا ځواک هيله لرم او هيله مند یم، چې واک د شينکۍ له مړينې وروسته د غښتلو خلکو په څېر د مبارزې لاره غوره او خپله مينه په خپلې مېنې شنه کړي.

درنښت

محمدخان ذهين

د خراسان پوهنتون

د ژورنالېزم پوهنځی

زما خبرې

هېڅوک د خپل راتلونکي ژوند په اړه نه پوهیږي، چې راتلونکی ژوند به یې څنگه تېریږي؛ خوږ به وي یا تريخ؟

خو راتلونکي ژوند ته هیله لرل د ژوند یو اصل دی. په ژوند باور او ژوند په رڼې هېندارې کې لیدل له هرڅه اړینه ده؛ لکه څنگه چې د ژوند او مینې نوم خوږ دی، باید له خواږه هوسه ورته وکتل شي. د رب کړنې دي، څوک به: دومره ښایسته نه وي، خو د چا په زړه کې به دومره دننه شي، چې د زړه غوښې به پسې خوري او لیونی فطرت به یې خونې ورپسې ړنکوي. چاته د مینې منزل لږیږي او خپله لپه له یاقوتو ډکوي. څوک پسې تیندکې وهي او مینه ترې لکه خپل سیوری تنبتي. مینې ته نه رسېدل هم په ژوند کې لوی تجربې راوړیږي. یو څوک دومره پوخ کړي؛ لکه د نړۍ ټول کتابونه چې یې لوستي وي. دا بیا ټول د پاک رب لورونې دي؛ ځکه انسانان د ښې له اړخه یو ډول دي، خو افکار، غوښتنې او انساني کړنې یې له نورو سره توپیر کوي. څوک ځینې په ځان راماتوي او څوک په خلکو کې نفرتونه زیږوي.

اړینه نه ده، چې یو څوک دې په بل چا نیت بد کړي، هغه په دې مانا، چې ولې د فلاتکي ژوند ښه او یا ارامه دی؟ د ژوند امکانات ورته برابر دي او زه د ژوند ترخې لپې په سر اړوم. برخې ازلي وي، هر چاته خپله برخه رسیږي. خو ترڅنگ یې زده کړې ډېرې مهمې دي. زده کړې مو له سترگو هغه تورې پردې پورته کوي، چې په ژوند کې خنډ کېدلی شي.

زه مې له خپله ژونده ډېر خوښ یم؛ هغه که په هر ډول تېر شي، خو په دې باوري یم، چې د رب لورونې راسره دي. په معنویاتو کې یې داسې څه راکړي، چې کېدای شي له نورو سره نه وي.

که ژوند و، خپلې ژبې ته به ډېر خدمت وکړم، داسې کتابونه به ولیکم، چې خپله پښتو ژبه پرې بډایه کړم. دا منم چې په لومړیو کې به ستونزې ډېرې وي، خو بیا هم د وخت په تېرېدولو سره به هرڅه سم شي.

د دغو پټ منو درنو دوستانو د احسان پوروړی یم او ورڅخه نړۍ مننه کوم؛ لکه هر یو عبدالصمد ستانکزی قومي مشر، مامور شرف الدین احمدزی، فعاله ځوان محمد عارف مطمّن، محمدخان ذهین د ننگرهار ولایت په یو خصوصي پوهنتون کې د ژورنالېزم پوهنځي استاد، گل محمد ذره بغلان کې د الفت ادبي بهیر مشر، ژورنالېست عبدالقدوس احمدزی، فعال ځوان عبدالملین صافی، نجم الدین عمري، ژورنالېست میرویس سلام زوی، او گران صورت جان، چې د دې کتاب د چاپ برخه کې یې په ورین تندۍ له ماسره نه هېرېدونکې مالي او ځاني هلې ځلې کړي دي. ټول مې په زړه کې ځای لري، او د الفت ادبي بهیر له خوږو ملگرو څخه هم نړۍ مننه کوم چې د هرې نوې لیکنې وروسته به یې زه هڅولم، دا ددې خوږو له برکته، چې ومې کولی شول، لیکنې مې تر ناوله ورسېږي.

له پاک رب څخه دوی ته د هوسا ژوند لپاره لاسونه لپه کوم.

په درنښت

خیال ستانکزی.

شپې تر ډېره وخته وينس پاتې شوم. سترگو مې هم له ډېر انتظاره گلابي کميس اغوستی و.

ښو مې هم ځان پسې دکايناتو درانه ستوري تړلي وو. چې ما به د پورتنیو او لاندینیو ښو ترمېنځ بېلتون راوسته. دوی به بيا لکه د ونو پېروتي یو له بله تاو شول.

د خوب سيلۍ مې د انتظار په دښته گړندي آسونه ځغلول. تېښتېدلې ژېړې خبرې مې د خوب په رانه سیندسر غوټه ووهله. خوب کې مې د انتظار له امله گډ-وډ خوبونه لیدل. مېایل مې د واسکت په ښي جیب کې چلان پرېښی و. د موبایل د تړنگا په اورېدو مې د انتظار په خوب تللی وجود کې د وینښتیا انگېزې وغوړېدې. د واسکت جیب ته مې لږېدلې گوتې ورنږدې کړې؛ گورم چې د موبایل په ښيښه مې د یاد په نمبر، چې زما د ښونځي ټولگیوال و، سترگې ولگېدې. سمدستي مې د ځواب په تنۍ گوتې ته زور ورکړ. له یاد څخه هم له ډېرې خوښۍ. سلام او روغېر هېر شو. په همدې یې پیل وکړ. چې: واکه! زېری مې درباندي! زېرې مې درباندي!

دا غږ یې څو-څو ځلې زما تر غوږو را بدرگه کړ. ما هم په درزېدلې زړه وخوړه. چې د خپلې خوښې پوهنځي ته بريالی شوی يم.

یاد له ډېرو زورولو وروسته راته د زېري منلو په بدل کې وویل: بغلان پوهنتون ژورنالېزم پوهنځي ته په لوړو نمرو بريالی شوی یې. دا زېری زما لپاره هغه زېری و. چې له خوښۍ یې زما خبرو ته د پولادو ځنځیرونه واچول.

خبرې مې هېرې شوې. وجود مې له ډېرې خوښۍ د سپرو څادر واغوست. طبيعت راته له هر لوري د مبارکۍ نارې وهلې. په شونډو مې لکه د اوبو زړوبۍ، نرۍ مسکا خوره وه. کور کې اوسېدل راته دومره ښه نه ښکارېدل. په همدې تلوسه کې وم، چې کله به د پوهنتون د دروازې په زړه د مينې ډک قدمونه ېږدم. ژوند مې له طبيعته نوي-نوي رنگونه اخېستل. راتلونکي مې راته لکه د سهار ستوری، تک-سپين ځلېده. له هر وخته مې ژوند ته زيات هيله مند شوم. د زړونو تړون او د رب کارونو ته گوره، ياد چې د ښونځي په ټولگي کې راته نږدې ملگري وو، په پوهنتون کې هم راسره د څلورو کلونو لاروی شو.

د ښوونيز کال د پيل دوهمه ورځ اووه بجې وې، ياد راسره د موبایل په ليکه خبرې وکړې. چې واکه! نن به ضرور د پوهنتون ليدو ته ورځو. ماهم پرته له کوم دليله ورسره ومنله.

زموږ له کوره تر پوهنتونه نږدې يو کيلو متر لاره وه. له کوره په وتلو مې له ځانه سره ژمنه وکړه، چې تر پوهنتونه به پلي ځم. قدمونه مې دومره گړندي وو، چې د لارې په سینه پرتو شيانو رانه مخ اړاوو او د لارې خلاصون لپاره يې له ماسره مرسته کوله. هوس مې هم دپسرلي له عطرينو وړمو بې باکه مچکې اخېستي.

د پوهنتون اکاډميکې لمنې ته ورنږدې شوم. ياد هم د پوهنتون په لويديځه دروازه کې زما په تمه ولاړ وو. له جوړ-پخیر وروسته مو دا دروازه ترشا پرېښوده او د پوهنتون په ارته سینه مو د ذرين زرک په څېر پاسټه-پاسټه قدمونه کېښودل.

د خپل ټولگي پيدا کولو په لټه کې شو. ټولگي مو هم د يو څو پوښتنو وروسته پيدا او وردننه شو.

ټولگي هم عجيبه ښکارېده. داچې زموږ د ټولگيوالو شمېر ډېر وو. زموږه

ټولگي د غونډو له هغه تالاره جوړ وو، چې آن پنځه سوه کسان په کې ځایدل.

نن ورځ مو یوازې له ځینو ټولگیوالو سره پېژندگلوي وشوه، خو د درس ویلو کوم څرک ونه لېږده. د ټولگي په هره څنډه او منځ کې ټولگیوال د بنډار لپاره څلور او پنځه سره را غونډه شوي وو. زموږ د بنډار ډلگي د ټولگي دروازې ته مخامخ جوړ و.

د ټولگي ور پرانیستل شو. یو چا د ټولگي په مرمین زړه، بخملین قدمونه کېښودل. هوډ مې وکړ، چې پورته-ورته وگورم.

سترگو مې بې واکه نښتینه زینه د هغې له قدمونو، د مخ تاج محل ته کېښوده. د نظر غشو مې د هغې واورین مخ ته خپله بې رحمه نښه برابره کړه. سترگو مې هوډ وکړ، چې په جنگ ورشي. خو د هغې د شنو سترگو نظر دومره زورور و، چې زما د سترگو نظر یې زما له څټه ووېست.

دا د هغې کتل نه وو، زما د زړه په جوړ شوي کور، د بمونو توغول وو. په وجود مې د خوټېدلو اوبو باران پیل شو. ټولو غړو کې مې د ستریا څپې وغوړېدې. د هغې د ښایست په رنگین بازار کې مې ځان له ځانه لکه یتیم ماشوم، ورک کړ. او زړه مې هم خپل عاطفي وجود د کبابي په سیخانو کې اوږه کړه.

له ځان سره مې وویل:

واکه! دا خو به خوب نه وینم، خو نا-نا دا خوب نه وو، هرڅه رینښیا وو. د ټولگیوالو مو په بنډار کې خبرې پای ته ورسېدلې او ډله-ډله له ټولگي وتل. یاد راباندې غږ وکړ، چې واکه نور به څو ټول لاپل! خو زما زړه په ټولگي کې لکه د بنگال توتي بند پاتې شو.

پښو مې په تلو پیل وکړ، خو زړه مې د ټولگي تورې تختې له تورو سره پیلی پاتې شو. نن نیمه ورځ او بشپړه شپه مې د زړه شاهین خپلې وزرې په اووم

آسمان کې پرکولې. نظر مې د هغې خېره مخ-مخ ته کوله. وېرېدم هسې نه چې د پښو له قدمونو لاندې مې نشي. کړۍ شپه مې په ولاړو بڼو او لوڅو سترگو تېره کړه. په همدې فکر کې وم، چې د دې گلرنگې ښاپېرۍ نوم به څه وي؟ هو دومره ډاډه وم، چې د ټولگي په حاضري کې خو به خامخا ددې نوم وي. سهار په ځنگېدلي سر لکه د خوبولي ماشوم، د پوهنتون تر ټولگي لارم.

نن ورځ د ټولگي ټولې څوکۍ په دوه برخو، چې یو اړخ د انجونو او بل اړخ د هلکانو لپاره منظمې کېښودل شوې وې او په منځ کې یوه لاره د تگ-راتگ لپاره پرېښودل شوې وه.

زما په قسمت هلکانو د اړخ درېیم قطار، انجونو خوالومړۍ څوکۍ په برخه شوه.

هر یو ټولگیوال مو د ټولگي نالیدلې مینې ته ځان را رساوه. د ژبپوهنې ښوونکي مو هم د ټولگي تر وړو سترگو خپل قدمونه را بدرگه او ځان یې را وپېژنده. څه نا څه درس مو وویل.

هغه وخت راورسېده، چې زه لکه د مزلونو تېری لاروی ورته په وچه صحرا ناست وم. ښوونکي د حاضری غوښتنه وکړه. یوه ټولگیوال مو د پوهنځي له ادارې د سترگو له رپ سره حاضري ور وسپارله. دا چې د حاضری په سر کې زما نوم وو. د دې پر ځای چې ورته زه (صیب) ووايم. له خولې مې ورته آه ووت. په کانکرېټي ټولگي کې د ټولگیوالو خنداگانو انگازې وکړې، خو ژر د ښوونکي په امر غلي شول. ښوونکي د حاضری په اخیستلو پیل وکړ او هر کس د زه کلیمې یادولو تر څنګ لاسونه هم پورته کول.

زما فکر او هوس د هغه چا مقناطیسي سترگو ته وو، کوم چا چې زما زړه د سینې له قفسه ځان پسې کش کړی وو. ښوونکي شینکۍ نوم له اخیستلو وروسته په ټولگي کې یو تک-سپین لاس زما د امېد له روحه پورته شو.

سترگې مې ردې پاتې شوې. د شينکۍ واورين لاس په ټولگي کې سپينې شغلې خورولې.

ښوونکۍ له ټولگي ووت، دا چې راتلونکۍ ساعت خالی وو، ما د شينکۍ له شنو سترگو سره په خيالي نړۍ کې خبرې کولې. چې دا نوم به ضرور د شينکۍ کورنۍ د دې د سترگو له الهامه اخېستی وي.

د شينکۍ سترگې د دې د نامه په څېر ښکلې لکه د پنجشير لاجورد داسې شپې وې. زما ورځې همداسې په نا مالوم مزل تېرېدلې.

يو سهار مې چې د شينکۍ د مخ په لونگين کتاب کې توري سره پيل؛ دوه غبرگو ښوونکو مو د ټولگي په دروازه سرونه دننه کړل. په خبرو يې پيل وکړ، چې ستاسو له منځه څوک غواړي د ټولگي نماينده وټاکل شي؟ څلورو ټولگيوالو مو لاسونه پورته کړل. ټاکنې پيل او نماينده وټاکل شو.

دا چې د شينکۍ څوکۍ زما د څوکۍ په ځواکې وه، تل به همدلته کېناستل او د شينکۍ له سپينو لاسو او سپينو نوکانو به مې طبيعت ته د الوت وزرې ورکولې. شنو څوماري سترگو يې د شينکۍ غزليز مخ ته دوه برابره ښکلا وربښلې وه. زړه مې له ډېره درد او فکړه ورځ په ورځ پېرېده. هڅه مې کوله، چې شينکۍ ته ځان ورنږدې او خبرې ورسره وکړم، خو د شينکۍ ښايست زما د خبرو کولو جرئت کم کړی و. په دې فکر کې وم چې دا ډک زړه به مې د چا په کچکول کې تش کړم؟

وخت راباندې لکه په اوږو بار وجود داسې تېرېده. داچې پوهنتون د پيل څو اونۍ تېرې شوې وې. ټولگيوالو مو يو د بل نومونه څه نا څه زده کړي وو. له خپله ځنگه غږ راباندې وشو.

واکه! سم دستي مې د زړه مړاوي تارونه په ترنگېدا راغلل. چې ورته ومې کتل، د شينکۍ له ورېښمينو شونډو دا خبرې را وټوکېدلې؛ اوبښه!

زه او پاتو وړې شوې يو. تر دوکانه لاړ شه، د دې پيسو په بدل کې موږ ته

ډوډۍ، چپس او اوبه راوړه.

زما په بې روحه وجود کې دومره وسه نه وه، چې د شينکۍ تر گوتو مې خپلې لږزېدلې گوتې ورنږدې کړې وای. او د هغې له نړيو سپينو قلمي گوتو مې پيسې اخېستې وای. داسې فکر مې کاوه، چې ټول ټولگيوال زموږ په ننداره دي. د وجود په مړو غړو مې د خولو قطارونو منډې وهلې. يو زړه مې خپل او بل مې په پور واخېست. شينکۍ ته مې وويل خیر پيسې پرېږدئ. زه به يې راوړم.

خو شينکۍ راسره و نه منله، پيسې يې راکړې. دوکان ته په لاره مې په پيسو کې د شينکۍ د وجود عطرينه خوشبوي لټوله.

دوکاندار ته مې له خپل جبهه پيسې ورکړې او د شينکۍ پيسې مې لکه د شهيد ډالۍ په خپل جيب کې کلکې وساتلې. شينکۍ او پاتو دواړه زما په انتظار د ټولگي په دهلېز کې ولاړې وې. چې دواړه مې د سترگو د نظر لاندې راغلې. له زړه مې د سالنگ سيلۍ غېږه تاوه کړه. خوراکي توکي مې ورته وسپارل.

شينکۍ راته وويل: واکه!

په زحمت مې کړۍ، بښنه غواړم.

شينکۍ د پستې ژبې تر څنگه په شنو سترگو هم خبرې کولې. خو زما بايللي زړه، د هغې د سترگو پوره ترجماني کوله.

هغې ته پاتو زياته گرانه وه. دوی به لکه د مزار سپينې کوترې يو له بله نه بېلېدلې او د پوهنتون له پسرلني نظام څخه به يې خوندونه اخيستل.

شينکۍ به تل ناڅاپي له سپينې خولې په ما غږ کاوه، چې دوکان ته لاړ شم او دوی ته خوراکي توکي راوړم. هرځل به په ما يو قيامت تېرېده.

دا چې زما په وجود به خولې را ماتې شوې او د مخ رنګ به مې بدلون وموند. ياد ته هم شکونه پيدا شوي وو.

يوه ورځ ياد د پوهنتون له انگړه تر كوره يو ځای راسره راغی. په خبرو كې يې راتينگ كړم، چې واكه!

دروغ به راته نه وايې، ځكه چې زما او ستا ملگرتيا يو له بله نه بېلېدونكې ده. دا شينكى ولې هر وخت په تا غږ كوي؟ او ته په دې ورځو كې بل ډول شوى يې.

هو رېښتيا! كله چې له شينكى سره خبرې كوي او پيسې ترې اخلي، دا خولې ولې درباندي راماتې شي ها؟
گوره واكه! په تا كې كار شته بڼا!

پرېردم دې نه! خبره راته پاكه - پاكه كوه!!!

ورته په خندا شوم. نا-نا داسې څه نشته، بس هسې كله-كله مې گرمي وشي او خولې شم.

خو ياد زما په خبرو باور و نه كړ. فكر مې وكړ، كه يو وخت ياد خبر شي او ما ورته ويلي نه وي، چې شينكى مې زړه د سينې له كټارو په خپل پلو كې غلا كړى دى، نو بيا به ياد سخت خپه شي.

زما لپاره همدا يو ښه مهال په لاس راغلى چې ياد ته خپل ډك زړه تش كړم. ياده! خبره درته كوم خو چاته به يې نه وايې.

ياد هم د ښي لاس په راكولو سره ژمنه وكړه چې څوك به نه خبروي.

زما ياده ياره! له هغې ورځې چې د شينكى په شنو سترگو او گلابي څېرې مې سترگې لگېدلي. زړه مې د ارامتيا احساس ندی موندلي. نړۍ راته يوازې د شينكى په سترگو ښكلې ښكاري او د شينكى ښايست له پنځلسمې سپوږمۍ سره نشم پرتله كولى. شينكى مې دومره ښكلې ده، چې د سپوږمۍ مشره خور راته ښكاري.

هو! دا د سپوږمۍ خور ده، د سپوږمۍ خور.

ياد راته په مسكي شونډو و خندل او ويل يې: واكه! دا ستا د ميتوب وخت

نه دی، ځان دې په خپل واک کې کړه. دا خبرې دې پرېږده. خپلو درسونو ته دې پام کوه.

له خبرو مالومېږي، چې ځان دې له ځانه ورک ده. پام کوه چې کومه ورځ دې په ټولگي کې گړېوان ونه شکوي. او د شینکې د پښو خاوره ښکل نه کړي. تاخو له ځانه سم د تېرې نام عاشق جوړ کړي.

خو د یاد خبرو په ما ذره هومره تاثیر ونه کړ. د زړه وچه دښته به مې د شینکې په هر ځل لیدو باراني- باراني شوه. شینکې راته له هرڅه اړینه وه. شل سلنه ازموینې هم رانږدې شوې وې. هر یوه ښوونکي مو د ازموینې خبرې کولې. دا ازموینه زموږ لپاره د پوهنتون لومړنۍ ازموینه وه. فکر مو کاوه چې د پوهنتون ازموینه به د ښوونځي له ازموینو سره توپیر ولري او د پوهنتون ازموینې به سختې وي.

ازموینې ښې په خوښۍ سره تېرېدلې، خو شینکې د بادامي شنو سترگو پوښتنې به زما د زړه په پاڼه بې ځوابه پاتې وې. هرڅومره چې به مې زړه وغوښتل شینکې ته ورنږدې شي، خو د وجود رېږدېدلو غږو به مې له هغې څخه یو څو قدمه لرې واخېستل.

شینکې به چې خپل نازک پلونه د ټولگي په مرمړینې سینې کېښودل. یاد به په سترگو کې خبرې راسره پیل کړې، چې گواکې د سپوږمۍ خور راغله. د یاد خبره، د سپوږمۍ خور به هم په داسې حیا کې خپله څېره ښکاره کړه، چې یوازې د مخ کاسې او د لاسونو منگولې به یې سپرغۍ شیندلې. د لوست کتابونه مو پای ته ورسېدل. د ټولگي نماینده مو په ټولگیوالو غږ وکړ، چې را روانه اونۍ مو د دې سمستر وروستۍ ازموینې پیل کيږي. د ازموینې مهالوېش به زموږ په خوښه جوړیږي.

هر یوه ټولگیوال مو خپل نظر وړاندې کاوه. وروسته مو په دې خوښه راغله، چې د راډیو تخنیک ازموینه به په لومړي سر کې ولیکو او همداسې په

ترتیب مو مهالوېش جوړ کړ.

د ازموينې راتلل زما لپاره د اوږو بار نه وو، خو له شينکۍ څخه د يو څو اونيو لپاره لرې کېدل مې هېڅ زړه نه منل. شينکۍ او پاتو به له ازموينې مخکې د زانو له قطاره ووتلې او خپل کتاب سره به يې د سترگو له نقابه خبرې کولې. زما بايللي زړه به شينکۍ د مخ هغه کتاب مخ ته ايښی و، چې په شنو تورو ليکل شوی وو.

ازموينې ښې تېرېدلې. خو زما لپاره ځکه دومره ښې نه وې، چې فکر مې کاوه دا اته سمسره به دلته د شينکۍ په شتون کې څنگه تېروم؟ د پسرلي سمستر ازموينې مو پای ته رسيدونکې وې. سبا مو د ازموينې وروستۍ ورځ وه. کورکې مې زړه تنگېده. مازيگر له ملگرو سره د سيند غاړې ته لاړم. د بغلان او کندز سيند، چې د سالنگ له واورينو لمنو يې ځان راجلا کړی. ياد سره مې د موبایل له لارې خبرې وکړې، چې د سيند غاړې ته راشه، ملگري هم راغونډ شوي دي.

ياد راته وويل: اشنا! ما پرېږده، چې کتاب لولم! سبا ته وروستۍ ازموينه ده. ورته مې وويل: سمه ده، ورک شه مه راځه! ياد زما د خبرو له اندازه وپوهېږه، چې واک خپه شو. موبایل مې پرته له مخه ښه پرې بند کړ.

نورو هلکانو په خپل منځ کې خوسۍ چې يوه سيميزه لوبه ده پيل کړه. زه ورته د سيند په خواکې له خپل کتاب سره ناست وم. د سيند څپو هم له رنگين طبيعت سره سندرې زمزمه کولې. په هوا کې د توتکيو سېل هم د اوبو له څپو څخه څاڅکي غلا کول. د سيند له وجود څخه مې په يوې جلا شوې برخې سترگې ولگېدلې. شينکۍ مې سترگو ته

ودرېدله. په زړه مې د تورې تیارې خادر وغوړېده.

له سیند څخه جلا شوې برخه مې له شینکې سره تشبیه کړه، چې شینکې به هم سبا زما له وجوده داسې بېله شي. د سیند جلا شوې برخه مې په نظر وڅارله. نظر مې د سیند په داسې ځای ولگېده چې د سیند جلا شوې برخه بېرته له سیند سره ورغاپړې شوې وه.

ستنې مې زړه ته تکیه شوې او ډاډه شوم، چې شینکې به بیا یوه ورځ زما د وجود برخه شي.

یاد د موټرسایکل هارنډ له خیالي نړۍ راوینس کړم. د یاد اوږده ویشتان باد په منځ دوه ځایه بېل کړي وو.

د سلام سپېڅلې کلیمه یې پرما ولوروله. په ځواکې مې کېناست.

یاد راته کړه: کتاب لولې، که هسې ځان تېر باسې؟

یاد ته مې وویل: دا بې ځایه خبرې دې پرېږده. کتاب مې یواز لوستی. د سیند له گونگو سندرو خوند واخله. دا وخت بیا نه راگرځي. د توتکیو ذوق هم له تا ښکلی دی. نه گورې، چې د سیند په سر خواره خادر کې ځانونه رانغاړي؟

یاد مې په خوله کې خبره بنده کړه او ویې ویل: دا فلسفه یې خبرې دې پرېږده. شینکې دې څنگه ده؟

د شینکې نوم په اورېدلو مې د زړه مراندې بیا سست شول. زړه مې د معما په کوهي کې څوړند شو.

یاد ته مې خبره په رپېدلو وچو شونډو او په اوږنو سترگو ورغبرگه کړه. سبا هغه ورځ ده، چې زما روح زما له وجود سره مخه ښه کوي. زما بې روحه وجود به زما په بې کسه اوږو بار وي.

یاد مې زړه ته ډاډ راکاوه. گوره واکه! ځان دې په خپل واک کې راوله. د ژوند خبره دې په هینداره کې مه گوره. چې په یوه وړوکي کاني څو ټوټې شي. په اوبو کې یې وگوره. که هرڅومره کاني ورگذار شي، بېرته ستا خبره جوړوي.

ياد به مې تل د زړه خوړند بام ته پولادي ستنې درولې.
ماښام رانږدې شو، ملگرو مې د کلي په لور حرکت وکړ.
ياد راته په خدا کې وويل: راځه چې نن دې ترکلي په جاپاني آس ورسوم.
ورو- ورو مو د کلي پر لور حرکت وکړ، خو د شينکۍ خبره مې باد لکه د
پسرلي گل سترگو- سترگو ته ښوروله.

په باد مينو شنو پاڼو هم راته شينکۍ د سترگو الهامونه ښل.
ياد د کور دروازې ترڅنگ له موټرسايکله ښکته کړم او هغه د خپل کور
پرلور حرکت وکړ.

شپه داسې راباندې تېره شوه؛ لکه چا چې له پښو او له لاسو خوړند کړی
وم. سهار مې د سترگو بامونه د ټوکول شويو زخمونو په څېر پرسېدلې وو.
پوهنتون ته لکه ناباللی مېلمه لارم. ټولگيوال مو ډله- ډله سره ولاړ ول او
ازموينو د پايلو خبرې يې کولې، خو د شينکۍ کوم څرک ونه لگېده. له
ټولگي بهر راووتم.

د شينکۍ په دنگه چناري ونه مې سترگې ولگېدلې، چې پاتو يې ترڅنگ
روانه وه. د دواړو په لاسونو کې بسکېټ او معدني اوبه وي.
نن مې ورته ښه د زړه په سترگو وکتل او په همدې کمرو مې د زړه حافظې
د شينکۍ بې شمېره انځورونه واخېستل. په زړه مې د بې هوښۍ نښې
ښکارېدلې. ديوال ته مې تکیه وکړه. د شينکۍ سلام ته مې په سپېرو چاودلو
شونډو عليک وويل.

وروستۍ ازموينه مو د دري د مضمون وه. ښوونکي راباندې غږ وکړ: واکه
ټولگيوالو ته دې ووايه چې څوکۍ بهر را وباسي. ازموينه بهر اخلم.
ټولگي ته په څښېدلو پښو لارم او په ټولگيوالو مې غږ وکړ: هرڅوک دې د
ځان لپاره يوه- يوه څوکۍ بهر را وباسي، چې ازموينه بهر اخېستل کيږي.
ياد په ټولگي کې ناست يوه څوکۍ يې راپورته کړه. اوبه موسکو شونډو

يې راته وويل: واکه! يوه څوکۍ د شينکۍ لپاره هم يوسه!
د هغه خبرو ته مې د تالو په نښتې ژبې کوم ځواب ور نه کړ. زما ټول فکر
او هوس د شينکۍ شنو سترگو ته وو او ځان مې د هغې په ښايست کې د
خمار په څېر بايللی و.

څوکۍ مې راپورته کړه، بهر ته مې د تلو هوډ وکړ.
ازموینه پيل شوه، شينکۍ مې يوه شېبه هم له ذهنه نه وتله. د ازموينې پاڼه نه
وه، سمه هينداره وه، د شينکۍ مخ مې له ورايه په کې لیده، شنې غټې
سترگې، سپين جبين او سرې شونډې راته مخې-مخې ته کېدې، د دې ټولو
په لېدو زه بلې نړۍ ته تللی وم.

ښوونکي د ازموينې پاڼې ټولې کړې.
زړه مې هم لکه په دام کې نيولې مرغۍ ډوبکې کولې.
ياد چې زما په تښتېدلي رنگ سترگې ولگېدې راغی، په خوا کې مې ودرېده
او يو څو د ډاډ خبرې يې راته وکړې.

شينکۍ زياته خوښه ښکارېدلې. په نړيو شونډو يې وېر مينه مسکا خوره وه.
د ارمان ځلي يې خدا گانې شيندلې او د طبيعت حورو د هغې ښايست ته
نڅاوې کولې.

زما زړه به هره دقيقه د پامير ډنډ په څېر را ډک شو او سترگو به مې له هغه
ډنډه لپه راډکه کړه.

شينکۍ او پاتو له خپلو خورلنيو سره مخه ښه کوله.
د طبيعت بوټو زما له زړه سره گونگې ژړاوې کولې، اوښکو مې له ښو ځان
رابېل کړ. د گربوان په دښته يې لامبو پيل کړه.

شينکۍ د تلو تکل وکړ. لمر مې يوه نېزه پاس په سر ودرېده. د سر په لپه کې
مې ماغزه په خوټېدا راغلل، له ځانه بېزاره شوم.

د شينکۍ قد مونه مې څارل. هغه لکه زما د وجود روح زما له وجوده پناه

شوه. د ناهیلۍ خپېرو په مخ گذارونه راکول. د پوهنتون ماحول راته په وجود خولې لگولې.

دا مې غوره وبلله چې د کور په لور حرکت وکړم. نړۍ راباندې تنگېدله. وخت سره په جنگ وم. د وخت گریوان مې شکاوه؛ ځکه چې وخت مې شینکۍ رانه بېله کړې وه. ترکوره په نمجنو سترگو راغلم. هېڅ څه مې په سترگو ښه نه برېښېدل. خبرې مې خپل اصلیت له لاسه ورکړی و. په سترغلو مې اوبښکو لارې جوړې کړې وې. په ټنکنده غرمه خوب راباندې غلبه وکړه. ځان مې د کوټې په یوه کونج کې وغورځوه. او په یوه ناپېژنده خوب مې ځان ورک کړ.

د چنچنیو په ماشامي سندرو له بې وخته خوبه راوېښ شوم. د درېدلو توان مې وجود بایللی وو. دردونو مې بدن کې لارې وېستلې. تر نامالومه وخته وېښ پاتې شوم. بیا په ځان نه وم پوه شوی، چې سهار شوی و. د مېلمستون دروازه وټکېدله. د یاد غږ مې تر غوږ شو.

ورته مې وویل: راځه دننه یوازې یم!

یاد هم راغی او د بالښت په خوا کې مې ودرېده. کمپله یې راڅخه لرې کړه او زما په ځورولو یې پیل وکړ. سم یې لکه د شاربلو غږکه سره وښورولم. وجود مې هغه پخوانی زور او شور له لاسه ورکړی وو. یاد راته وویل: واکه! نن کېله گي ته د یوه ملگري کره خټکیو خوړلو لپاره ځو. دا چې زما زړه لکه د کندهار آناړ په چاود راغلی و. غوره مې وبلله چې لږ مې زړه ته ارامتیا ور وېښم.

زه، یاد او نجیب چې ټولگیوال وو، د نجیب په فولېر موټر کې مو د کېله گي پرلور حرکت وکړ. په ټوله لاره نه وم پوه شوی. د شینکۍ جادوگرې سترگې مې سترگو- سترگو ته کیدلې. ساړه- ساړه اسوبلي مې له خولې وتل. د کیله گي ملگري مو هم زموږ د ښه راغلاست لپاره مخې ته په یوه موټر

کې راوتلي وو. له جوړ پخیر وروسته، هغوی د مېلمستون پر لور بوتلو. شین مغزي خټکي چې د بغلان ډېر خواږه خټکي دي، هغه یې راوړل، خو زما د خټکي یو قاش هم له ستوني نه تېرېده. وسوسو راته پېغور راکاوه، چې شینکۍ دې څه کړه؟ شینکۍ دې لکه چې هېره کړه.

شاته په بالښت مې تکیه وکړه. په مخ مې د خولو قطارونه رامات شول. یاد مې د وجود په هر درد پوهېده.

د ډوډۍ له خوړلو وروسته مو سیند غاړې ته د تلو تکل وکړ. کوم ځای کې چې د خټکیو بوتی و.

موسم ډېر ښکلی و. کلیوالو ماشومانو د شولو له وړو مرغۍ شپلې او ځای-ځای یې ځانونو لپاره د ځانگو جونگرې جوړې کړې وې. له سینده دېخوا او هغې خوا ځمکو له ځانه د شولو د وړو ژېړ خادر تاو کړی و.

یو څه مزل وروسته د خټکیو پټیو ته ورسېدلو. په بوټو کې له لوټو خټکي زیات وو. هر یوه، یو-یو خټکۍ له بوټو رابېل کړ او د سیند غاړې اوبو کې یې غوټه کاوه.

یاد چې خپل خټکۍ خوړ، په بوټکي به یې زه ویشتم. یاد ته مې مخکې له مخکې ویلي و، چې ملگرو ته به زما په اړه څه نه وایي. که چېرته هغوی زما په خپګان پوه شول، نو بیا ښه خبره نه ده. خو یاد همداسې په ارامه نه پرېښودم. کله-کله به یې یوه گونګوسه زما تر غوږو را ورسوله.

لمر هم د غره په اوږو ځان باراوو. د اوبو په څپو یې رنگینه منظره جوړه کړې وه. د سیند په نرۍ لاکتي غاړه، طبیعي شنو مونجانو او لوڅو له خپله سره بېګال هوا ته ډالۍ کول.

یاد ته مې وویل: یارو!

نور به څو لږه، چې ایله تر ماښامه کور ته ورسېږو. لاره هم لږه نه ده.

ورو-ورو مو د کمره سر ته ځان ورساوه. کلي ته ورسېدو. کبله گي ملگرو نن شپه زموږ د ايسارېدلو زياته هڅه وکړه. دا چې وخت لږ او منزل ډېر و، هغوی سره مو مخه ښه وکړه.

ما ښام تېر کورته ورسېدو. ياد او نورو ملگرو ته مې وويل: راځئ نن شپه له ماسره ايسار شئ! زما په خبرو يې غوږ ونه گراوه. او يوازې يې د خپل مېلمستون مخې ته ښکته کړم او هغوی په خپله مخه لاړل.

تېاره هم ورو-ورو د ستورو له رڼا سره همغاړې کېدله.

د شينکۍ تېرو خبرو خوب ته نه پرېښودلم. د خوب کوتري مې له سره په الوتو وې. بهر را ووتلم. سپوږمۍ هم په څوارلسمه شپه، د آسمان په منارو کې مېلمه وه. کاینات غلي و. چوپه-چوپتيا خوره وه. يوازې د دېوالو په درزونو کې کرږيو زمزلې کولې.

سپوږمۍ سره په خبرو لگيا وم. د سپوږمۍ په گونگو خبرو ښه پوهېدم. سپوږمۍ شينکۍ راته په خپل پلو کې ښودله. دواړه لاسونه مې له زڼې لاندې ايښي وو. نن شپه يوازې سپوږمۍ راسره پاتې وه. او زما درد يې له ما سره نېم کړی و.

سبا د ياد خواته ورغلم، ياد هم د ذردالو په باغ کې ځای خور کړی و. د کمپيوټر په کول اېډېټ پروگرام کې وخت تېراوه. دا پروگرام مې پرې بند کړ. ورته مې وويل: داکار پرېږده، مرکه وکړه، چې زړه مې وچاودېده. ياد چې زما په ناهيلې خبرې سترگې ولگېدلې. سخت راته په غوسه شو. ويې رتلم.

راته يې وويل: دا په تا څه شوي؟ دا له ځانه دې څه مجنون جوړ کړی دی. هر سړی زړه بايلي، خو ستا پشان لېونی ما نه دی لېدلی!

ياد ته مې هېڅ ځواب نه درلوده. د شهادت گوتې په نوک مې ځمکه گروله. ياد ښه رانږدې شو، يو لاس يې زما له غاړې راتاو کړ او بل يې راته په وړانه

کېښود. راته یې وویل: گوره واکه! دومره ځان مه ناهیلی کوه، خدای مهربانه دی. لا خو وخت ډېر دی. لا خو ستا د مینتابه لومړۍ ورځې دي، هرڅه به سم شي، زړه مه خوره. پوهیږم چې شینکۍ دې له زړه نه وځي، خو زړه دې لږ ډاډه کړه.

پوهنتون به پیل شي او شینکۍ به دې هم ووينې. راته یې په نیولي ستوني وویل: واکه! که په تا څه وشو، هېڅ کله به دې ونه بنم!!!
څه موده غلي لکه مرور ماشومان سره ناست وو. یاد کمپیوتر ته لاس ور اوږد کړ. د سمیرهمراز هغه سندره یې خپره کړه چې وایي:

اوبنکې مې تاپسې بهیږي، ته به کله راځې؟
ستا ښکلې سترگې مې یادیري، ته به کله راځې؟

له سترگو مې سپینې ملغلرې د کمیس لمنې ته وبېدلې. د ټینګې نه وم. ځان سره مې وویل. دا یاد مې دلته هسې په زخمونو مالګې دوروي. همداسې پرته له خبرو. د یاد له خوا پورته شوم.

یاد کلک ونيولم. او بېرته یې په بخملي توشکه کېنولم. کمپیوتر یې بند کړ. دلته مې په یاد خوله راپرېښوده. پرېمېره چې لاړ شم. دا ستا هر څه ما سره تمثیل دی. هم راته وایې چې زړه دې ډاډه کړه او له بل لورې دا سندري راباندې اوروې. دادې څه پیل کړي ایا په ما ملنډې وهې؟

یاد له لاسه ونيولم. له خپل ځایه یې پورته کړم. غېږه یې رانه تاوه کړه. سخت یې ټینګ ونيولم. راته یې وویل: له ما غوسه یې؟ لږ صبر چې پخلا دې کړم. تردې اندازې یې ټینګ کړم چې پوښتی مې نږدې یوه له بله تېره شي.

آخر ورته قانع شوم، چې نه یم خپه پرېمېرده. درېیم شرط یې هم راباندې پوره کړ. بیا یې توشکې ته پرېښودم چې کېنم.

وروسته مې موبایل له جېبه راووست. خپلې فېسبوک پاڼې ته مې سر ور دننه کړ. فېسبوک زما لپاره د ساعت تېرولو یوه ښه وسیله وه. ماسپښین هم

رالاند و. په يوه بهانه مې له ياده ځان خلاص او د کور په لور لاړم. د مېلمستون شمال خوا کړکۍ ته مخامخ کېناستلم. له مېلمستون شا او خوا ونو کې مرغیو اتیونه اچولي وو او سندرې يې سره ويلې. د گرمۍ هم پوره جم او جوش و.

د شينکۍ ياد مې بيا لکه د درد څړيکه په وجود کې تېره شوه. فکر مې کاوه چې شينکۍ به په کوم خيال کې وي؟ څه به کوي؟

شينکۍ راته يوازې دردونه پرېښي و. نور يې داسې څه نه و پرېښي، چې زما زړه به پرې سکون موندلی وي.

مازيگرۍ به کله نا کله د پټيو خواته لاړم. د پټيو په پولو شنو طبيعي بوتو او گلانو به يو عاشقانه ماحول جوړ کړی و. نري باد به ورته د ناز په شپېلۍ کوتې ايښې وې. طبيعت زما د زړه له رازه خبر وو.

هر څه يې زما په خوښه برابرول. بياهم داسې څه مې په لاس کې نه وو، چې زما دې وخت ورسره ښه تېر شوی وي.

د گوگل له نړۍ مې يو څو د شنو سترگو انځورونه راښکته کړل. خو شينکۍ د سترگو ښايست. مينه او دېدبه مې په کې نشوه موندلې.

ځان به مې هسې د ماشوم په څېر ځوراوه.

د رخصتي هم نږدې وخت پوره و.

فېسبوک پاڼه کې لگيا وم. پوهنځي د رييس په يوې خبره کړې خبر پاڼې مې سترگې ولگېدلې. چې ليکلي يې وو. ژورنالېزم پوهنځي ټولو زدکړيالانو ته خبر ورکول کيږي چې:

راروانه اونۍ د مني سمستر درسونه پيلېدونکي دي....

....

په شونډو مې پسرلنۍ موسکا وغوړېده. د خوښۍ غوټۍ مې په سپرېدا راغلې. د هوس نظام مې د شينکۍ غوښتنه کوله. دوه ورځې مې د انتظار په

پله تگ-راتگ وکړ. ترېدلی خوب مې شپني قانون سره نه همغاړی کېده. شپې خوب مې د خوښۍ له کوره ورځار کړ. شينکۍ د ښايست سپاره مې مخ ته ايښې وه او قصيدې مې پرې پخولې. د سهار رڼا را څخه د ترورۍ په شپه کې ورکه وه.

شپه ډېره اوږده شوه. زما د ارمانونو حوصلو هم خپل مزي رالڼدول. سبا شو. سهار له کوره ووتلم. ياد هم زما خواته را روان وو. چې سترگې يې راباندې ولگيدلې. راته يې وويل: نن څنگه خوښ ښکاري د غم گوډيه؟ دومره وخت خو به دې سم مرچ بار کړي وو. ياد ته مې خبره په لنډو کې ورماته کړه. خبره يې که هسې دې ځان په تگۍ او برگۍ وهلی.

له خبرو ښکارېده چې ياد د پوهنتون له پيلېدو نه و خبر. پوهنتون د پيلېدو زېری هم ما پرې وکړ. له لاسه مې ونيو. او مېلمستون ته مې راوسته. سهارنۍ کې مې د شيدو چای او غوړې ډوډۍ پرې وخوړې. ياد راته په کړس خدا کې وويل: نن به دې زه هم په دې خوښۍ کې په شنه جاپاني آس تر پوهنتونه ورسوم. د دواړو خنداوو زور واخېست.

ياد مې رخصت کړ، چې د پوهنتون جامې واچوي او شين موټرسايکل راولي او ما هم د کور په وره قدم وواهه. ياد موټرسايکل راوست. خپل د کتابونو بېک يې راته وسپاره. بې صبرو هيلو مې له ما د مخه د شينکې قدمونو ته په سپين سهار رنگين دسمال خور کړی و. دواړه د پوهنتون دروازې مخې ته ترې ښکته شو. د پوهنتون قدر زما لپاره دومره ډېر شوی وو؛ لکه د کلونو مسافر چې خپل هېواد ته راستون شي او د خپل هېواد خاورې ښکل کړي. د زړه بندو پنجره مې د خوښۍ بندې کوترې الوزولي.

له هرڅه مخکې خپل ټولگي ته لایم. ټولگي هم د ټاکل شوو کسانو لخوا پاک جaro شوی وو. ټولگي تش وو. د شینکۍ څوکۍ ته مې ځان ورورساره. په گردونو پوښول شوې وه. له جیبه مې دسمال راووېست او څوکۍ مې پرې پاکه کړه.

زړه مې بې واکه ټوپونه وهل. فکر مې کاوه چې په سینه کې مې دوه زړونه د جنگ ډگر ته دانگلي. د امېد ښاپېری مې په اوږو سپرې وې. او هر لوري ته یې الوزولم. قدموڼه مې په ځمکه نه لگېدل. الوت زړه مې په پورې دنگ، چونغر غره کې ملاقونه وهل.

یاد مې د سر له سترگو پنا شوی و. د پوهنځي په دهلیز کې مې وموند. له لاسه مې کش کړ او د بلاک درېیم پور ته مې پورته کړ. لاندې ډنډ شهاب الدین، ډنډغوري او سرخ کوتل سیمو خوندور مناظر جوړ کړي وو. په منځ کې بهېدونکي سیند داسې الهامونه ښل؛ لکه چا چې په لپه لاسونو کې د خیر اوبه نیولې وي.

کرکر او چونغر غرونو هم د لمر شغله ایز امېل خپلو غاړو ته اچولی و. د ژمي پاتې واورې لا هم د چونغر په اوربل نري باد نخولې. هو! پیسټې ونو د چونغر مخ ته بلا ښکلا وربښلې وه؛ لکه د ناوې په مخ کې چې د رانجو خالونه کېږدې.

دا هرڅه راته ښکلي ښکاره کېدل. او زه هم په طبیعت کې هغه څه پسې گرځېدل، کوم څه چې ماته په زړه پورې و.

د هرڅه په ښکلا کې مې د شینکۍ ښکلا لټوله. نړۍ د ښایست بازار گرم وو. د زړه هواسو مې بې پوښتنو پکې سودا کوله.

یاد راته وویل: واکه! نور به ښکته شو. تر ټولگي به لاړشو، وبه گورو، چې ټولگیوال مو راغلي او که نا؟

له درېیم پور څخه یو په بل پسې رښکته شو. په ټولگي کې یوازې د گوتو په

شمېر ټولگيوال ليدل کېدل. د شينکۍ څوکۍ شهزادگۍ د څوکۍ په څېر لا تشه وه. په ټولگي کې مې سترگې واچولې، نه د شينکۍ درک و او نه د پاتو. ياد ته مې وويل: ياره! د شينکۍ خو تر اوسه کوم څرک ندی لږېدلې. چې دا ولې؟ نن خو زما د انتظار له امله زما د سترگو گاتې ورپسې ولوېدل. ياد راته د خبرو په ځواب کې وويل: وخت هم ډېر تېر شو. فکر نه کوم، چې وروسته له دې دې راشي. د ياد خبرې مې زړه ته نه لوېدلې. د زړه ماشومو هواسو مې د شينکۍ غوښتنه کوله.

شينکۍ رانغله، نن مې د شينکۍ په زړو رانجو سترگې تورې کړې. پوهنتون په انگرې کې خلاص دوکان خوا راغلو، معدني اوبه مو واخېستې. لږ مو خپل وچ ستوني پرې خړوب کړل. د کلي پر لور راغلو. نن مې د مجاز په کتو کې مستې او شيدې گلې-وډې شوې وې. زياتې خبرې مې نه کولې. سندربول توتي مې د مستۍ ژبه نه ښوروله.

ياد ته مې وويل: نن مازيگر سيند غاړې ته ځو. بيا وروسته بهانې-مهانې ونه کړې.

هغه راسره ومنله. له کوره مې شپيلۍ راواخېسته او لوړ مازيگر د سيند غاړې پرلور لاړو. سيند په غاړه شنه چمن کې مې د غاړې لوی دسمال خور کړ. دواړه همدلته کېناستلو.

زما له ډېره وخته شپيلۍ ياده وه. دا موسم، دا ماحول او دا شپيلۍ، هرڅه جانانه ښکاره کېدل.

شپږ کوتي مې د شپيلې پر ملا ورماتې کړې. او د گونگ زړه آهونه مې د شپيلۍ له مشقي ژبې وېستل. د سرور په سکروټو مې د شپيلۍ سازونه گرمول. د سيند مستو څپو، د شپيلۍ دا زمزمې، د آمو تر پېڅکو رسولې.

پاس د هوا په لمنه کې هم بابشو د اتنې امېل جوړ کړی و. نري باد، د چمن شنبلي هم په نخاو راوستي و. د ذوق زرکانو مې بې درېغه نارې وهلې. د شپېلۍ ژبه په گونگیدو شوه. خو زما گونگ زړه لا تش شوی نه وو. شپېلۍ د راگونو مزي مې راخپل کړل. سا مې هم سوزېدونکي غوندې ښکارېدله. شپېلۍ مې له شونډو لرې کړه. او د یاد غېږ ته مې ورگډاره کړه. په غوږو کې مې لا هماغسې د شپېلۍ سندرې غږېدلې.

یاد دواړه لاسونه شاته لږولي او پښې غزولې ناست و. د کب نیونکو یوه ډله مو تر څنگ تېرېدونکي وه. کبان یې په لښتو کې لکه د امېل پشان پېلي و.

یاد ورته وویل: دا کبان خرڅوئ؟

یوه کب نیونکي ورته ځواب ورکړ.

هو! څومره مو پکار دي.

یاد یوه کیلو کبان ترې واخېستل. همدلته مو د اوبو غاړې ته پاک پرېمینځل او زموږ د مېلمستون پر لور لاړو.

دا چې زموږ د کور غړي، دخپلوانو کره په مېلمستیا تللي وو.

د گازو ډبه او نور د پخلنځي توکي مې راوړل او کبان مو پاڅه کړل.

یاد نن شپه همدلته را سره پاتې شو. دوه په دوه مو مېله گرمه کړه.

سهار شو، یاد ته مې وویل:

نور څو، نن چې د شینکۍ ملالې سترگې ونه وینم، ترک به بېل شم.

د پوهنتون پر لور لاړو.

ټولگي ته پدې تمه لارم چې شینکۍ به راغلي وي. لا د شینکۍ ښه نه وه.

څوکۍ کې کېناستلم. زیاته ستړیا مې احساس کوله.

یاد د ټولگي په تخته د شهنواز باقر د غزل کوم بیت لیکه.

زما د زړه سترگې د ټولگي دروازې ته پاتې وې، چې کله به شینکۍ په کې

رانبکاره شي.

د انتظار خیالونو مې دېر لرې بېولی وم. د شینکۍ راتگ ته مې لارې په گلائو پوښلې وې.

شینکۍ د ورینمینو شونډو سلام مې ترغورو راغی. د سر ویښتان مې بې واکه نېغ ودریدل. شینکۍ راغله په پخوانۍ څوکۍ کې کېناستله.

شینکۍ تورې جامې اچولې وې.

زما لپاره ښه موقع وه، چې د شینکۍ په شنو- شنو سترگو کې ځان ورک کړم. د شینکۍ نفس عطرونه شیندل. گلابي شونډو یې په ټټر پسرلنۍ ذرغونه جوړه کړې وه.

شینکۍ لکه د سیوري گلاب داسې تنکۍ ښکارېدله.

سپین لاسونه یې د څوکۍ په تخته ایښي وو.

وږې سترگې مې د شینکۍ په لیدو نه مړېدلې. سپینو مرمرې لاسونو کې یې سرو وینو آسونه ځغلول.

شینکۍ له پخوا ډېره ښکلې شوې وه. په زړه مې د بې صبرۍ پېریان ناست و. په دې فکر کې وم، چې په کومه بهانه له شینکۍ سره خبرې پیل کړم؟ سم له واره شینکۍ خبرې راسره پیل کړې.

پوښتنه یې وکړه: چې واکه! رختصی دې پخیر تېره کړه؟

وجود مې مېرۍ- مېرۍ شو.

هو پخیر تېره شوه.

له ځان سره مې وویل: چېرته پخیر تېره شوه. شپې مې ستوري او ورځې مې خپلې گوتې شمېرلې. د ظالم لورې په ما خو دې لویه نړۍ دوه قدمه کړې.

د پاتو مې ترې وپوښتل چې هغه چېرته ده؟ ولې پوهنتون ته نه راځي؟

شینکۍ راته وویل: پاتو به لا خبره نه وي، چې د پوهنتون درسونه پیل شوي. کله هغه خو له ما او تا زیاته لېواله ده. بل دا چې مور او پلار یې هم

درسونه ته زیات هڅوي؛ ځکه د مور او پلار یوه لور ده.

د شینکۍ نننۍ خبرې مې زیاتې په زړه خوږې لږېدلې. زړه مې غوښتل، چې تل مې د شینکۍ وزمینې خبرې اورېدلی.

یاد هم د تختې پر سر ځان تېر باسه، خو زموږ هره خبره یې څارله.

شینکۍ ښکلې څپرې درلودلو تر څنگ زیاته هوښیاره هم وه. زیاتې خبرې یې له چاسره نه کولې. او خپل پښتون غرور به یې تل په خپل پلو کې نیولی وو.

د پښتو مضمون ښوونکي مو ټولگي ته راغی او درس یې پیل کړ.

د درس په منځ کې یې له ما پوښتنه وکړه، چې هغه شاعر واک ته یې؟

د پوښتنې په ځواب کې مې ورته وویل: هو! هغه زه یم.

شینکۍ له شنو سترگو په دوه ښکالي توتیانو وویشتل او د شنو سترگو سیوری یې زما په خاورینه خبره وغوړاوه.

له درس وروسته شینکۍ لېندۍ سترگي زما په لور کږې کړې.

واکه! رینښتیا؟ شاعري هم کوي؟

شینکۍ ته مې کړه: هو لږ-لږ، خو ځان ته شاعر نه وایم. بس کله-کله د زړه پټې خبرې د قلم په ژبه بیانوم.

شینکۍ داسې پرې ښودم. راته یې وویل: د زړه پټې خبرې دې څنگه د قلم په ژبه بیان کړي؟

کولی شې ماته یې لږ ووايي!

د شینکۍ دې غوښتنې ته گونگ پاتې شوم. په خوله کې مې ژبه وچه شوه.

ځان سره مې وویل: واکه په گلونو ګډ شوې، خو ځان مې ډاډه کړ.

شینکۍ ته مې وویل: ته صبر چې په بکس کې مې یوه کتابچه ده، هلته مې لیکلي.

کتابچه مې راواخیسته او هغه ګوډې-ماتې کړنې مې د شینکۍ مخ ته کېښودې.

شینکۍ د خپلو شنو سترگو باران د کتابچې په سپرې دښتې وورو.

زه داسې یو انسان یم

چې زړه مې ژر وبایلود

په هر چانه

خو ستا په یو وار لیدو

ذرې ذرې شومه

او مړ شومه

ای!

ستا یوه مسکا مې ژوند بدلوي

بنگ راکوي

نور هېڅ نه وینمه

تا وینمه

له رڼا گانو رڼه

قد او قامت دې ښکلی

زړه مې په لاس کې مه وړه

گوره بې زړه به شمه

سکون د ژوند مې ته بې

ارام د زړه مې ته یې

ته یې بس ته یې

ته یې

ته یې

ته یې

.....

خان مې له ځانه پردی و. فکر مې کاوه چې شینکۍ به د دې کرښو له لوستلو

وروسته څه فکر کوي؟

ابلیس سل فکرونه مخ ته راته کېښودل.

شینکۍ دوه بادامي سترگې دکتابچې په لیکلې کړښو کې خښې کړې وې. زیات وخت یې پرې تېر کړ. کتابچه یې بېرته راته وسپارله.

شینکۍ راته وویل: شعرونه دې ډېر ښکلي دي. زما شعرونه خوښیږي، خو لیکلې یې نشم. شینکۍ سره په خبرو کې زړه من - من غوښې اخېستلې.

هر یوه ښوونکي چې به درس راکاوه شینکۍ به د چپتر درلودلو ترڅنگ د خولې لکچر هم لیکه. خط یې د دې د سترگو په څېر ښکلی و.

خو زما خط هم د شینکۍ له خطه کم نه و. د خط لیکلو سبک مویو و. زما او د شینکۍ خط کټمټ یوشان و، په آسانی سره یې توپیر نشو کېدلی.

یوه ورځ ارتباطاتو د مضمون ښوونکۍ راغی او غږ یې وکړ: زما له درس څخه راضي یاست او که نه؟ په لیکلي بڼه یې راته ولیکئ!

هر یو ټولگیوال مو ورته د زړه خبرې ولیکلې.

سبا بیا ښوونکۍ ټولگي ته راغی او ویې ویل: یو ډول خط و، چې له ما ډېر په کې سرتکول شوی و. خط ښکلی وو. په تخته یې زموږ د سبک په ډول څو کلیمې ولیکلې.

شینکۍ ماته او ما شینکۍ ته وکتل: پوه شو، چې زموږ دواړو له منځه د یوه کس خط ده.

اوس شینکۍ سره په خبرو کې بلد شوی وم. یاد به راته هروخت تېرې خبرې یادولې، چې شینکۍ سره به مې کولې او رنگ به مې پیکه شو. خو اوس د شینکۍ پر وړاندې مې جرئت زیات شوی و. زموږ ترمنځ به هره ورځ خبرې له خنداوو سره وې. د صمیمیت یوه حد ته رسېدلي وو.

د مني موسم په پیلېدو وو. په ونو کې ځای - ځای پانې ژېړې شوې وې. په نري باد به نارنجي پانې له ونو سره مخه ښه کوله. هغه څانگې چې له غروړه

به يې سيوری په يوه ځای نه درېده. اوس لغړې شوې. د خزان سپېره بادونه پرې راغلل. موسم به ورځ تربلې خرابېده. هغه هوا چې له ځان سره به يې د لونگو بوی راوړ، پاتې نشوه. شنه چمنونه يې رنگه شول.

د شل سلنې ازموينې وخت هم ډېر تېر شوی و. زړه مې زيات وېرېده او کله کله خو به يې درزا ورکه شوه چې را روانه رخصتي به را په ياد شوه.

دانو نه زما د زړه خبره وه او نه د بل چا. لدې ترخې پېښې سره مې مخ کېدل لازمي وو. له هروخته اوس له شينکې لرې کېدل راته گران وو ځکه له پخوانه اوس راته هغه زيات نږدې شوې وه.

ياد ته مې وويل: داخل شينکې پسې مرم. په وروستۍ ورځ تابوت درسره راوړه. ياد راته په ټوکو کې وويل. تابوت به درته په جاپاني آس راوړم، غم به نه کوي. هوا سپر شوه. پرته له ځادر او کرتۍ پوهنتون ته راتلل ستونزمن شو.

نري باد له لگېدو سره به هم د هرچا ساړه کېدل.

شينکې او پاتو به چې سره يو ځای شوې. زياته شوخي به يې کوله. شينکې چيناري ونه او گل ځواني. ټولگي کې چې به ښوونکي نه وو. په سپر هوا کې به يې د ټولگي پکې چلان کړل. او بهر به ووتلې.

په دې ورځو کې مې شينکې زياته زړه ته ننوتې وه.

مسافر ټولگيوالو مو هر وخت د ازمويني خبرې کولې. چې کله به ازموينې پيل شي. ويل به يې هسې نه چې واوره وورېږي.

سبا مو د ازموينې لومړۍ ورځ وه. هرچا خپل چپترونه په لاسونو کې نيولي وو او درسونه يې ويل. د شينکې هره خبره مې په زړه داغ پاتې شوه. مينه ناکې خبرې او د هغې خوماري کتل. يوازې يوه ورځې پاتې وه، چې د شينکې شنو سترگو او گلرنگې خبرې ته په مړو سترگو وگورم او ښه ديدن يې وکړم.

شينکې د تېر سمستر په څېر نه وه. د هغې خبرې او کړنې راسره زياتې ښې شوې وې. له هغې جدا کېدل له ستوني د زهر و غږ تېرول و.

دا وخت له شينکې جدا کېدل زما لپاره ځکه گران و، چې درې مياشتې مو يو بل نه سره لېدل.

په وروستۍ ورځ چې به مې شينکې ته وکتل. زړه به مې له ژړا راډک شو. شينکې او پاتو په دې ورځ شنې لويټې په سرکړې وې او د پوهنتون په انگر کې لکه د چونغر سحرانۍ کوترې الوتلې. خو زما په نري زړه يې د ژړاگانو باران پيل کړی و.

شينکې چيناري ونه درلوده او ورسره چې به يې لورې خپلې په پښو کړې. دومره به راته زړه ته ننوته. چې ځان به مې په خپل ځان بخيلې کوله. د پوهنځي مخې ته مو ټول ټولگيوال راغونډ شوي و او يو له بله د مخه ښه غبرې اخېستلې، خو زما سترگې او زړه له ژړا نه تشېده.

يوه ځای ته لاړم. ټولگيوال مې له نظر لاندې و، خو هغوی زه نه لېدل. شينکې ژېړ خاوري رنگي دسکول غاړې ته اچولې و او پاتو يې له دواړو لاسو نيولې وه. دواړو خبرې کولې. شينکې به ورته له خدا په ملا ماته شوه او په گلابي شونډو به يې لاس کېښود.

زما د زړه له رازو پرته له ياد نور هېڅوک خبر نه وو. د شينکې هر بېلتانه په اور داغلم. له زړه به مې لکه سوزېدونکې رېر، تورې لوخړې پورته کېدلې. موبایل مې په جيب کې وتړنگېده. ياد راسره خبرې وکړې. ويل يې چې چېرته يې؟ د پوهنځي مخې ته راشه!

دا چې زما اوبښکې پرمخ راغلې وې او سترگو مې هم رنګ اړولی وو، مخ ته مې څو لېږې اوبه واچولې، چې څوک راباندې پوه نشي.

د پوهنځي مخ ته راغلم.

د شينکې شفتلي کورتۍ په ځان کې وه.

دا هغه وخت و. که چا په غاړه کې لاس راسره اچولی وای او راسره يې زما ډک زړه تش کړی وای، زيات ثواب به يې گټلی و.

شینکۍ د پوهنتون له طبیعت سره مخه ښه وکړه. له شا بوتو او کانونو د شینکۍ د ښکلي او زړه راښکونکي قد ننداره کوله، د شینکۍ د بېلتون چغې یې وهلې. شینکۍ د پوهنتون له انگره خپل قدمونه اخیستل. د پل نښې یې زما سترگو ته اغزي جوړ شول، شینکۍ د پوهنتون له دروازې ووتله. د سترگو نظر مې د شینکۍ له قدمونو سره لوېد. ماشوم احساس مې شینکۍ له لمنې رانیوله او هغه یې نه پرېښودله چې لاړه شي. شینکۍ له یو څو انجونو سره په موټر کې سپره شوه او زما هیلې زما له روح سره مخه ښه وکړه.

د اووم آسمان له منارو راولوبدل. د بېلتانه په پڅه چاره حلال شوم. د وجود هیلونه مې بې بنده مات شول، د الوتو په وزرو مې د سرینو باران راغی، په رنگین بازار مې لمر، په لمر پرېوته راوخوت، د ټولګي خواته مې منډه کړه، د شینکي د څوکۍ په خوا کې کېناستلم. له تشې څوکۍ سره مې خبرې پیل کړې، تشه څوکۍ مې له گربوانه راونیوله او په چغو- چغو مې د شینکۍ غوښتنه ترې کوله، خو تشې څوکۍ هېڅ ځواب نه راکاوه، د ژړا په څلي مې د بېلتون بېرغ رپاند و. ناهیلۍ له ټولګي ووتلم او د کلي پر لور راغلم.

ځمکې ځای نه کاوه. ازلي فطرت مې سر په زنگون و. د زړه مجاز مې په شینکۍ پسې بایلی و. داسې به وم؛ لکه کوم څه چې مې ورک کړي وي. او د هغه په لټه کې به وم. کله-کله به مې د سمیر هجران Yesterday سندره اورېدله. د زړه شېلې به مې لږ- لږ پرې ښېرازه شو. په شپه او ورځ نه پوهېدل. د ژمي نښې ښانې هم تر سترگو کېدلې.

یوه شپه ډېر ساړه و. سبا چې بهر ووتلم، دخدای طبیعت لکه د سولې کوټره، سپینې جامې اچولې وې.

تر څنگنو واوره ورېدلې وه. سپینو واورو سترګې برېښولې. د ونو په ځانګو ډېری ډېری واورې زنگېدلې.

د بامونو سر ته پورته شوم. بامونه مې د واورو له شتون څخه پاک کړل. د کلي ماشومان کوڅو ته راوتلي وو. په وارو يې ويشتل کول. وروسته يې له واورې د انسان څېره جوړه کړه. خواوشا يې ترې اتنې کاوه. ځمکې سپين خادر اغوستی و، سهار چې به لمر سترگه له غره رابنکاره شوه، د واورو په سر به سپرغيو نڅاوې کولې.

هر څه ښه نه وو، د وجود غړي مې داسې کرخته وو، لکه چا چې غوڅ کړي وي. هېڅ شي ته مې لاس نه ورتلو. د نړۍ له هيلو مې لاس وينځلی و. د شينکۍ د لاس هېڅ ښه هم نه وه راسره، چې لږ مې د زړه آرام پرې شوی وی. يوازې د هغې څېره مې د زړه په سترگو کې ساتلې وه. ژمی هم تر نيمايي رسېدلی و، د ياد دوی کور خوا ته ورغلم. ياد د خپل زردالوگانو په باغ کې لرگي ماتول. په ساړه ژمي يې په تندي خولې ورماتې وې. د لرگيو ماتول يې پرېښودل راته مخامخ کېناست، خبرې يې راسره پيل کړې. راته يې وويل:

اوس خو ښه يې، له پخوانه څه ناڅه تازه يې، شينکۍ اوس هم يادوې که نه؟ ياد ته مې وويل: دا چې درسره په سپېرو شونډو خاندم، دا هسې له نړۍ سره تمثيل کوم. په زړه مې نور څه دي، هغه څه مې په زړه دي چې پدې کمزورو تورو کې يې نشم بيانولای.

زما د زړه خبرو لپاره داسې ژبه پکار ده چې زما د زړه پوره ترجماني وکړای شي.

ياد راته مسکۍ شو او و يې ويل: ستا خبرې هم سمې لکه د غني خان گونگه شاعري، له ځانه دې سم فيلوسوف جوړ کړی. داڅه کوي؟ ها!!!

رب دې درته خير راپېښ کړي، تابه بيا په کومو زيارتونو گرځوو.

ياد ته بيا په غوسه شوم، ورته مې وويل:

يو خو ستا له دا ډول خبرو خلاص نشوم. يوه ښه د ډاډ خبره خو والله که راته وکړې. همدا زړه مې غورځوې او بس!

د ياد له خولې په کړس خندا را پورته شوه. هغه خندا چې کله به يې په ټولگي کې وکړه، نو ټولو ټولگيوالو به ده ته مخ وراړوه.

ياد وويل: د ماشومانو خوبونه مه کوه، په هسې خبره ځان خپه کوې، اوس پوه شوم چې په کومو خبرو خپه کېږې، زه به هم هغه خبرې درته کوم.

د کب مياشت هم را نوې شوې وه، تېز باد به هره شېبه ونې ښورولې او څانگو به ورته د باد په نړيو تارونو سندرې ويلې. داسې ښکارېده چې ژمې په ختمېدو و. د ونو په څانگو کې هم گلان په خپرېدو وو. وړو رنگينو مچيو به د گلانو په منځ کې له شبنمه عطرونه اخيستل او ځينو څانگو کې به غوټۍ يو له بله سره په مسکا وې.

د پټيو په پولو هم شنبليو ځای - ځای سرونه راپورته کړي وو. هره خواته د پسرلي رنگينې خوشبويۍ حس کېدلې. نړيو وړمو به د هر چا طبيعت ته خوښۍ وربښلې، ونو شنه څادرونه اغوستي وو.

نوي کال ته يوازې درې ورځې پاتې وې، د فېسبوک په مجازي نړۍ کې لگياوم. نجيب د مسنجر له لارې راسره خبرې وکړې، نجيب خو به پېژنې!!! هماغه ټولگيوال ملگری مې، چې کېله گي ته د چکر لپاره راسره تللی وو، هغه ويل سبا ته ځان تيار کړه، چې د سمنگان ولايت تخت رستم (د رستم تخت) تاريخي سيمې ته لاړ شو او نور ښکلي ځايونه به هم وگورو، بله خبره دا چې ياد دې له ياده ونه وځي. هغه هم درسره خبر کړه، چې راسره لاړ شي، لږ به يې ساعت تېر شي.

په سبا څلور کسه چې ټول ټولگيوال وو، د پخلنځي ځيني توکي مو له خپلو کورونو له ځان سره واخېستل، اته بجې د نجيب په فيلډر موټر کې د سمنگان ولايت پرلور روان شو. پرلاره مو د بند دو په ښار گوټي کې د مېلې

لپاره هرڅه واخېستل.

پر لاره مو بنهار ښه گرم و، د نجيب ډرېوري عجيبه وه، فيلېر يې پرلاره سم نڅاوه.

ياد غږ پرې وکړ، نجيبه! که ډرېوري دې تر سمنگانو همداسې وي فکر نه کوم چې په روغو زړونو دې د روستم تخت وگورو. خير نېمه گړۍ دې وروسته ورسېرو خو چې روغ لاړ شو.

ما هم له دې خوا وسکونډه، چې سړيه! په زړونو مو بلا-بلا ارمانونه پراته دي هسې نه چې د تورو کندو خوراک مو کړې، پام کوه وروړکه! گړندي موټر مو د هوا عطرينه سينه د مزل لندېدو په موخه څيروله. د رباتک کوتل، هوارې پوښتې او جيلگې مخ ته راتللې. په شنو دښتو کې د کوچيانو خېمې او کيردۍ وهل شوې وې. واړه له ښکلاوو ډک وري، د خپلو ميندو په شاوخواوو کې څرېدل.

شپونکۍ ورته په يوې لوی گټ ناست و. نجيب ته مې غږ وکړ: چې موټر ورو کړه، چې د شپونکي خواته ورشو، موټر يې د شپونکي ترڅنگ ودراوه. موټر ترې ښکته شو.

شپونکي درنه جلکه اغوستې وه او ملا يې په سره دسمال کلکه د مست لېوني اتنچي په څېر تړلې وه، لوی لوی بریتونه او شمله وره لونگۍ يې په سر کړې وه، سلام مو پرې واچوه.

شپونکۍ له خپل ځايه راپاڅېده، لاس په لاس مو ستړي مشي سره وکړه. شپونکي وويل: ځوانانو لکه چې د مزارشريف په لور د نوروږي لپاره ځي؟! ما ورته وويل: نه اکا! د سمنگانو تر تخت رستم پورې ځو. که بخت ياري وکړه نو تر مزارشريف پورې به هم لاړ شو.

شپونکي بله پوښتنه وکړه له کوم ځايه راغي يی؟

نجيب ورته په ځواب کې وويل:

د همدې بغلان يو، دومره لرې مزل مو نه دی کړی.
شپونکي اکا ته مې وويل: چې شپېلۍ لرې که نه؟!
په خندا د رمې پر لور روان شو. د آس له خورجينې يې سور رنگې شپېلۍ
راوويستله. په خپل ځای کېناسته، شپېلۍ يې په شونډو کېښوده، دا سندره
يې په گونگو لفظونو کې غږوله.
(بيا کله يې باريري!
پري واچول اوښانو کې
څه وکړمه خدايه؟
زړه مې بند دی په کوچيانو کې
بيا کله يې باريري!!)

....

فضا بل ډول وه، شنو درو او جيلگو د شپونکي دا سندره بېرته راغبرگوله.
ټول ماحول رنگېن - رنگېن و.
د مېرو غږونو د شپېلۍ سندرې ته زړه راښکونکې رنگ ورکاوه. ژېړ لمر.
پسرلنی موسم. بنګينه شپېلۍ. هرڅه ښکلي وو. زړه مې د الوتو وزرې شنې
کړې. خيال مې شينکۍ سترگو ته نېغه ودروله. د شپونکي په ترنګينه شپېلۍ
کې مې د شينکۍ کړس خندا لټوله.
شپېلۍ غلې شوه، په غوږو کې مې لا د شپېلۍ خور غږ بوگنېده.
ياد را تر څنګ شو، په غلې غږ يې راته وويل: له شپونکي شپېلۍ را واخله!
لږ يې ته هم وغږوه.
د شپونکي شپېلۍ زياته ښکلې او ډولي جوړه شوې وه، شپېلۍ سوريو ته
مې خپلې شپږ گوتې ورجوړې کړې.
او دا سندر مې په گونگو لفظونو کې وپېيله.
(سپينې سپوږمۍ وايه اشنا به چېرته وينه؟

گونگی شوې ولې؟!
گونگی شوې ولې نه وايې حالونه؟!
زما ليلا د سپوږمې خورده
ځکه يې هرڅوک د ښايست صفت کوينه
گونگی شوې ولې؟!
گونگی شوې ولې نه وايې حالونه!((

....

د شپيلۍ په گرم ساز کې ډوب وم. نه پوهېدم چې د شپيلۍ راگ به په کومه
روان و، خو زه د خيالونو په نړۍ کې د شينکۍ مخ ته ناست وم. د هغې په
کافر ښايست کې مې ځان شيندلی و.
نجيب اوبه راوشيندلې، له خواږه خياله يې راپورته کړم.
ياد هم راغبر کړ، چې عاشق صيب! پورته شه، څو! تا ته شپيلۍ خوند درکړ،
لويه لاره مو پرمخ پرته ده.
شپونکي په يوه لرگي تکیه کړې وه، ويل يې ته خو هم سم د شپيلۍ استاد يې!
ما هم د سر په خوځولو ورته وخنډل.
له شپونکي اکا سره مو مخه ښه وکړه.
د سمنگان پرلور روان شو، لاره ډېره لوړه او ژوره وه، د سمنگان په ښار کې مو
له يوه ځوان څخه د تخت رستم پوښتنه وکړه، چې په کوم ځای کې به وي؟!
ځوان د غره پرلور گوته ونيوله، و يې ويل: د همدې لارې لمنه ونيسئ!
نېغ مو د تخت رستم ته بيايي!
همدا لاره مو خپله کړه، لاره هم سمه لکه د مار حلق لوړه او ژوره وه، ځای
- ځای مېلې گرمې وې.
زما لپاره دا ماحول عجيبه و. دا مې لومړی ځل و، چې دې سېمې ته راځم،
د تخت په خوا کې له موټره ښکته شو.

تخت حيرانونكى و، سم لكه په دېگي كې چې گرد كانې واچوې او د كانې په سر د روستم تخت و، دا نقشه په يوه غره كې پياده شوې وه، له كوز اړخ څخه په غره كې د غار په څېر يوه لاره وه او د غار په دواړو خواو كې تاخچې جوړې شوې وې. په همدې تاخچو كې ټول ودرېدلو او د يوه نندارچي په لاس مو انځورونه واخېستل.

نور هم مخ ته لاړو، تخت ته د ختلو لاره نه وه، له گرد كانې تاو شو، يوه سخته لاره مو وموندله، هغه هم د گرد كانې مخ لږ ځاى - ځاى گړول شوى و او د ختلو پېچلې لار يې پرې جوړه كړې وه. خو په يوه قوى هوډ د تخت سر ته وختلو.

لاندې ټول ښار لكه د لاس ورغوى داسې روڼ ښكارېده، داسې مو و انگېرله چې لكه رښتيا هم د پاچاهۍ د تخت په سر ناست يو.

ما ته د شفيق مريد هغه سندرې چې وايي: ((د بلال خوربه آذانه)) سندرې راپه زړه شوه، چې د سندرې انځور يې همدلته ريكارډ كړى و. له تخت څخه تاو راتاو شوم، دلته نه هېرودونكې شينكۍ بيا راياده شوه، زړه مې راته ويل، چې اى كاش!

نن خو دلته يو ځاى راسره واى!!!

خو ملگرو مې نورو ډېرو مجازي خيالونو ته پرې نه ښودلم، نجيب غږ وکړ، ځئ، چې څو، نورو ځايونو ته مېله گرموو. د تخت سر ته ختل څه نا څه اسانه و، خو بېرته ښکته کېدل گران و، په زياته خوارۍ د تخت له سره لاندې ښکته شو.

په موټر كې سپاره شو، د يوې غونډۍ سر ته وختلو، همدا ځاى مو خوښ كړ. دولس بجې وې، له موټر څخه مو ټول توکي ښکته کړل.

يوه شل لېټره ډبه چې له اوبو ډکه وه، هغه مو رانښکته کړه، هر يوه، يوه - يوه دنده په غاړه واخېستله.

ما د سبزی په مېنځلو پیل وکړ.

یاد دیگی په غازي نېغري باندې کړ.

زړه ته مې ټک د شینکې هغه خبره ودرېدله، چې پاتو ترې پوښتلي وو.

شینکې! نن راته سترې او ږنگه-بنگه ښکارې، چې څه خبره ده؟

شینکې ورته په خواړه راگین غږ ويلي وو، هو! رښتیا هم نن زیاته سترې یم،

پرون زموږ کور ته زیات مېلمانہ راغلي وو لالا مې له بهر راغلی، د هغه

ملگري دي چې ځي او راځي، بېگاه مې ټوله شپه په پخلنځي کې چایونه

خوټولي، ځکه درته ږنگه-بنگه ښکارم، ډېره بې خوبه یم.

پاتو ورته په خندا شوه، ته، پخلنځي او چای خوټول لرې خبره ده.

زړه ته مې نه لوړېږي، چې ته دې په دغو سپینو لاسونو او ځلېدونکو نوکانو

چای وخوټوې.

شینکې به چې هرڅومره خپله خبره کلکه کړه نو پاتو به نه ورسره منله.

شینکې ورته وویل اې لېونۍ!

زه آن په تناره کې ډوډۍ پخوم، د چای خوټول خو اسانه ده، هغې ورته

وویل: که یې نه منې نو سبا ته به په خپل لاس پاخه کړي پیرکي راوړم، بیا

به وگورې چې زه درته دروغ وایم که رښتیا.

د همدې خیالونو په بازار کې مې د سبزیو پاکول ختم کړل او له یاد سره مې

د پخلي په تیارولو کې مرسته وکړه.

دلته دیگی پخېده خو هلته زما په زړه، څوک څه پوهېده، چې زما په زړه

څه - څه تېرېدل، خو خیر هر څه چې و، یوازې په ما تېرېدل!!!

د څلورو کسانو ملگرو لپاره مو د لسو کسانو خواړه تیار کړي و، هر څه ډېر

وو او موږ هم ورته زیات وږي وو، خواړه مو دومره ډېر وخوړل چې په لاره

سم تللی نشو. مېوې لا هماغسې پرځای پاتې وې.

په ټولگي کې د سمنگانو هم یو څو ملگري راسره وو، هغوی مو هېڅ خبر

نه کړل، چې سمنگانو ته درځو، د تخت پر سر چې مو انځورونه اخیستي وو. نجیب هماغه وخت انځورونه فېسبوک ته پورته کړي وو. د نجیب له مایل څخه غږ پورته شو. خبرې یې ورسره پیل کړې، نجیب هم په مایل کې خبرې کولې او هم یې ماته اشاره کوله.

خو زه یې په اشارو نه پوهېدم، نجیب راته په شونډو یو نوم اخیسته، ما ورته سر ښوراوو چې نه پوهېږم، دومره پوه شوم چې نجیب ورته وویل: له ملگرو سره به مشوره وکړم، بیا درسره خبرې کوم.

خبرې یې پای ته ورسېدلې، ما ورته وویل: داڅوک وو؟ چې خبرې دې له هغه سره کولې او په شونډو دې ماته یو څه ویل!!!

نجیب وویل حبيب سمنگانی و، هغه خبر شوی دی، چې موږ دلته راغلي یو، ویل یې تاسو به نن شپه خامخا له ماسره پاتې کېږی!

حبيب زمور په ټولگي کې د سمنگانو د ولایت و. یاد ورته وویل: داله کوم ځایه خبر شوی؟!

نجیب په خندا شو، ویل یې: هغه زمور انځورونه په فېسبوک کې لیدلي دي. که ورنه شو، نو خپه به شي!

حبيب زمور په تمه دی، د تللو یا نه تللو یوه پرېکړه وکړی، چې خبرې ورسره وکړم.

ما هېڅ نه ویل، خیالونو مې شینکۍ له واورینو لاسونو نیولې وه، وېري خیال مې د هغې لاسونه په خپلو لاسونو کې موبنل. له تېري فطرت مې نری کوکې اسمان ته ختلې. د ملگرو په لور مې مخ وړ واړوه.

یاد اوږد اسوېلی وویست، ویل یې: دا څه راپېښ شو! ورتگ مو اړین ده. دې پرېکړې ته ورسېدو چې نن شپه به د حبيب مېلمانه کېږو.

نجیب د ټټر له جیب څخه موبایل راوویست، له حبيب سره یې خبرې

وکړې، چې درځو، خو په دې شرط چې ځان به ډېر نه تاوانې کوي!
له دې خبرو وروسته مو د نجيب په موټر کې د نورمحمد کوچي او قندي
کوچۍ هغه سندرې ور واچوله، چې وايي:

((وا ميمونه حلالوينه، ربه! توبه په سره غرمه کې...)) دې سندرې ته مو د
غېر والونه ورتاو کړل. د موټر دروازې مو هم خلاصې پرېښودلې، نجيب
مخکې شو او موږ ورپسې، د آتن مېدان مو ښه گرم کړ، دا سندرې مو څو-
څو ځلې د فيلډر موټر له لوډسپيکرونو په سندرې اواز وويستله.
د لمر وړانگو هم له موږ سره د نن ورځې مخه ښه کوله او د تخت له خواوښا
سېمو يې گيلمونه راټولول.

موږ هم د ښار پرلور روان شو، حبيب سره مې د موبایل پر ليکه خبرې وکړې،
د ښار لوی واټن يې راته په گوته کړ، چې دلته درځم او تاسو هم راشئ.
حبيب مو پيدا او هغه د کور پرلور لاړو. مېلمستون يې د کور ترڅنگ بادامو
د بڼې په خواکې و. چای يې راوړ. له هغه وروسته يې په گېلو پيل وکړ، چې
ډېر ناڅاونه ياست. سمنگانو ته له راتگ څخه به مو مخکې خبر کړی وم.
د پښو په سر ناست په پيالو کې يې چای وېشه.
موږ ورته بې ځوابه و.

ياد ورته وويل: د تخت له ليدلو وروسته مو ته خبرولې. خو حبيب نه منله.
ما ورته وويل: اوس نو غم مه کوه، دادی اوس خو راغلي يو.
کړۍ شپه مو زياتې کيسې وکړې.

حبيب وويل: دادی لڅيره پوهنتون هم په يو څو ورځو کې پيلېدونکې دی.
د حبيب دې خبرې مې زړه له خپل ځايه وښيوه. شينکۍ ياد مې په مرموز
ډول په وجود کې ځانگې وکړې. زړه مې دا درې مياشتې شينکۍ د نه ليدو
له کبله لکه د مني پاڼه له ځانگې بېله شوې وه. زړه مې داسې مړاوی شوی
و، چې د پسرلي وړمو هم تازه نه کړای شو.

حبیب هم هرڅه تیار کړي و. دا چې موږ ماسپښین ځانونه ډېر ماږه کړي و. لاس نیولي لاس نیولي لگیا و.

حبیب ته مې وویل: زموږ د تمې په خلاف دې دا هرڅه تیار کړي. کنه موږ ته دې بل څه ویلي و.

حبیب په نیمه ډکه پیاله لاس ایښی و. مسکې شو. ویې ویل: ۱۱۱۱ نو څی سپوره ډوډی مې درته تیاره کړې وی؟ مېلمستون خنداگانو په سر واخېست. وروسته یې بادام راوړل. حبیب وویل: دا د خپل بڼ بادام دي. ښه یې له زړه وخورئ! سستي به په کې نه کوی!

ښښه یې قاب کې چې مې په بادامو سترگې ولگېدلې. خیال مې شینکې د مخ هغه قاب سترگو ته کېښود، چې د خدای ښکلي پېرزوینې په کې دوه شنه بادام ایښي و.

شپې تر ډېره وخته کېناستو. سبا ته چې مو لوی مزل په مخکې و. شپه مو جوړه کړه.

سبا په بڼ کې د مرغیو په سهارنیو سندرو راوینس شو. په بڼ کې ټولو لږه شېبه د سهار له وړمو سره قدمونه ووهل. بادامو ونو له ځانونو سپین بخملونه تاو کړي و. پرته د سهار چای له خوړلو مو له حبیب څخه اجازه واخېستله. د بغلان پر لور روان شو. سړک له دواړو خواو د بادامو بڼونه تر سترگو کېدل. په خبرو-خبرو کې رباتک له کوتل څخه را تېر شو.

شپې تر ناوخته کېناستل او دې مزل وروسته مې د وجود غږو په درد پیل وکړ. داسې وم؛ لکه ما چې دا موټر په اوږو راوړی وي. د کور دروازې په مخ کې له موټر څخه ښکته شوم. ناستو ملگرو ته مې شپې ماسره د پاتې کېدلو ست وکړ. خو هغوي راڅخه لاړل.

د کال وروستۍ ورځ وه. سبا ته نوی کال پیل کېده. شنو ونو درانه سیوري خواره کړي و. پستي هوا بې خوده زړونو ته سکون وربښه. طبیعت هم د

کایناتو په رگونو کې مرموزې خوش بويي پاشلې.
 خو ورځې همداسې لکه د یو څیز په تمه راباندې تېرېدلې.
 دا ځل له شینکې سره مخ کېدلو ته زیات په تلوسه کې وم. د فطرت گلاب مې
 ډېر د شینکې د سترگو تېری و. د هوس چینه مې هم نوره په وچېدو ښکارېده.
 پوهنتون د پیل دوه ورځې وتلې وې. مازیگر د کلي بر سر کې هلکانو د
 والیال لوبه کوله. یاد ورته د لوبې نمبرې نیولې. ورغلم په خواکې ورته
 کېناستلم. د لوبې ختمېدو وروسته مې ورته وویل:
 سبا ته ضرور پوهنتون ته ځو. نور مې په وجود کې شینکې پسې وینه وچه
 شوې. نه گورې، چې له سترگو مې د انتظار تورې کړې تاوې شوي؟
 یاد را سره ومنله، چې سبا ته به پوهنتون ته ځو. ټوله شپه په خیالونو کې
 ډوب وم. چې سبا ته به بیا شینکې د شنو سترگو مې په سر واړوم او د مودو
 تنده به مې پرې ماته کړم. په همدې خیالونو کې خوب ته ورغاړې وتی وم.
 سهار له هیلو ډک قدمونه مې د پوهنتون پر لور واخېستل.
 د شینکې پسرلني دیدن ته دومره په لټه کې وم، چې آن خپل وجود مې
 خپل روح پسې لکه سیوری ځان نشو رسولی.
 د پوهنتون په انگر کې گلان یو ځل بیا ژېړ لمر ته په مسکې خوله نڅېدل. موسم
 پسرلنی و، تود لمر په وجود لکه د مرهم پټۍ داسې لگېده. د پوهنتون چاپیریال
 زما د ښه راغلاست لپاره شنه ورغوي، زما د قدمونو لاندې کېښودل.
 هر یوه ټولگیوال مو د پسرلني له موسمه پسرلنی رنګ اخېستی و. په خبرو
 کې یې پسرلنی مسکاوې خورې وې.
 ځان سره مې وویل: شینکې به د پسرلي په راتګ سره څومره ښکلې شوې
 وي. پسرلي به بلا ښکلاوې له شینکې سره وېشلې وي.
 په شینکې مې لکه د باغي باز سترګې ولگېدلې. شینکې د کوه قاپ ښاپېرۍ
 پشان له رنگینو گلانو سره لوبېده. وری نظر مې د شینکې له ښایسته نه

بېلېده. شينکۍ بلا ښکلې شوې وه. لکه ټول ژمې يې چې د گلاب پاڼې خوړلې وې.

ټولگي د تگ په بهانه مې ځان ورنږدې کړ. ټول فکر او هوس مې د شينکۍ پر لور کش کاوه. شينکۍ هم د خپل نظر جال زما په وجود راخور کړ. خو قدمه يې لکه د تنزري پشان زما خواته را واخېستل. په وجود مې بيا لږ زېږدلو پېريانو بريد خېښ کړ.

شينکۍ دوه شنه گاتې زما له گوگله وويستل. جذباتي پېريانو مې نږدې د شينکۍ نرۍ مسکا ته. له خولې کوکې وېستلې وې. ځان مې د ځان په لټون کې و. د وجود په رگو کې مې وينه د زړوبي غوندې په شرنگ روانه وه. عاطفي فطرت مې د ټولگي پر لور، سر په تالاق روان کړم. څوکۍ ته مې خپل تاواني وجود ور وغورځاوه.

د تېر کال په څېر دوه ښوونکي مو د ټولگي له نماينده سره ټولگي ته راغلل. يو ښوونکي مو د تختې ترڅنگ ودرېده او خبرې يې پيل کړې. چې ستاسو نماينده د بوختيا له کبله نور نه غواړي په خپله دنده کې پاتې شي. که څوک غواړي، چې نماينده وټاکل شي، د تختې ترڅنگ دې راشي.

ياد او نورو ملگرو راباندې غږ وکړ، چې واکه پورته شه!

زما زړه نه و چې پورته شم.

بيا راباندې غږونه وشول. زړه نا زړه د تختې ترڅنگ ودرېدل. شينکۍ راته مخامخ ناسته وه. د ښايست هېندارې يې زما خړې خبرې ته د بريښنا ټکانونه ورکول.

دوه نور ټولگيوال مو هم را پورته شول. نومونه مو يوه ښوونکي په تخته کې وليکل. ويل تاسو هر يو دوه-دوه دقيقې خپلې خبرې وکړئ، چې ټولگيوال مو رايه درکړي.

خبرې مو ختمې او ټاکنې پيل شوې. ټولگيوالو مو د خپلې خوښې نوماند

نوم په وړوکي کاغز کې لیکه. ټول کاغزونه د پخواني نماینده په لاس راغونډ کړای شول. زړه مې زیات لږ زېږده چې څه به وشي. هسې نه چې د شینکې په مخ کې ټاکنې وبایلم.

د یوهی

ښوونکي له لوري شمېر نه پیل شوه. لومړی یې د هغوي رایې وشمېرلې. وروسته چې زما وار راغی. د هغوی له رایو زما د رایو شمېر واوښته. غږ یې وکړ، چې واک ته دې مبارک وي!

بل ښوونکي هم غږ پرې وکړ، چې د واک رایې وشمېره. دی پوه شي، چې څومره کسان زما تر شا ولاړ دي. ما فکر نه کاوه، چې زه دې نماینده شم، خو دا هر څه زما د آند خلاف تر سره شول. په ټولگي کې د لاسونو پرکار پیل شو. شینکې هم خپلې نازکې او پستې گوتې په ډېرو پرکولو سرې کړې. ښوونکو د نمایندگۍ مبارکي راکړه، هغه هم سترگو کې زما په بریالیتوب وموسکېده. کېناستو او ښوونکي مو له ټولگي څخه بهر شول. هر یوه ټولگیوال یو ځل بیا مبارکۍ په پلمه رانږدې شول.

راغلم په خپل ځای کې کېناستم. شینکې په آهنگین غږ، په مسکاورو شونډو غوږ کې راته دا خبره وڅڅوله، چې: واکه! درته مبارک شه!

د شینکې دې لفظ ته مې ډېر په گرانه دا توري سره یو ځای کړل، چې: نړۍ مننه کوم شینکې!

د ټولگي نماینده توب زما لپاره شینکې سترگو ته د نږدې کېدلو ښه فرصت و. خو بیا هم په زړه کې مې دومره توان نه لیده، چې شینکې ته دې د زړه خبره وکړم. تل به همدې خبرې ته ځورېدلېم.

په ټولگي کې مې مسوولیت ډېر شو. غوښتل مې چې د ټولگیوالو ستونزو ته لاسرسی پیدا او ورته د حل لارې ومومم.

د درس ویلو وروسته شینکې او پاتو په کیسو بوختې وې. شینکې راته

وویل: واکه په دې ورځو کې زیات بوخت یې؟! ورته مې وویل: هو رښتیا هم ډېر بوخت یم. خوښ یم، چې د ټولگیوالو په خدمت کې بوخت اوسم.

رښتیا شینکې! یوه خبره مې رایاده شوه، هغه دا، چې راته ووايه ټاکنو کې دې رایه زما په کټه وکاروله که د بل چا؟! شینکې د گلابونو غوټې وڅپړلې. مسکې شوه، په خیالیگرو سترگو یې راته وکتل. چې نه نو خې ستا په گټه مې ونه کاروله، نو د چا په گټه مې وکاروله؟ که یې نه منې، له پاتو وپوښته!

زړه مې شینکې سره د خبرو په وخت کې د خوښۍ څپرغۍ شیندلې. او هوس مې په شینکې د گلابونو باران پیل کړی و. له شینکې مې مننه وکړه او ورته مې وویل: تاسو یاست چې زه یم.

شینکې هم هره ورځ هڅه کوله، چې زیاتې خبرې راسره وکړي. او هره ورځ به مې همدې ورځو ته په ژوند کې د خوښۍ ورځو نوم ورکاوه. ځان به مې په جامو کې نه ځایېده. شینکې او پاتو به کله-کله په یو ډول جامو کې راتللې. کله به یې چې تورې جامې اچولې وې. شینکې به مې بې روحه وجود ته روح ورپو کاوه. په وجود کې به مې احساس لکه ماشوم په ځاپوړو راغی.

د دري ژبې ښوونکې مو د ټولگي له دروازې راتېر شو او موږ یې د درنښت په خاطر په خپلو څوکیو کې ودرېدلو. استاد د تختې په خوا کې ودرېد او د درس په ویلو یې پیل وکړ. وروسته یې وویل: ستاسو له ډلې یو څو کسه نجونې او هلکان د څېړنې لپاره یو چېرته لېرم. هر څوک که څي، نو همدا د څېړنې پایله به یې په سیمینار کې حساب کړم.

شینکې، یاد، ما او څو نورو ټولگیوالو مو لاسونه پورته کړل. ټول اته کسان دې څېړنې ته وټاکل شول.

راته یې وویل: داسې یو چاته د څېړنې لپاره مو لېرم، چې د همدې پوهنتون

بنسټ اېښودونکې ده؛ هغه هم آغلې ځلا!

له استاده مو د آغلې د کور پټه واخېسته. وروسته له مشورې مو دا پرېکړه وکړه، چې سبا لس بجې به له همدې ځايه د آغلې ځلا کورته ورځو.

کور ته راغلم. ټوله شپه مې له خوښۍ له خپل سره د خوب کوترې الوزولې او خپل راتلونکي ژوند ته مې د شينکۍ په شتون کې ډاډمن ښکارېدل. کړۍ شپه مې سترگې د کوتې تيرانو ته پاتې وې. د شينکۍ انځور د تيرانو له منځه خبرې راسره کولې. د شينکۍ شنو سترگو مې خيال ته په کوټه کې شنه مشالونه بل کړي و. په خيالي نړۍ مې د پسرلي کړس باران ورېده. روح مې له وجود سره همدې باران ته له يوې کيردۍ لاندې ناست و.

شپه سبا شوه. دا مې لومړی ځل و، چې شينکۍ سره په يوه لاره له هيلو ډک قدمونه ږدم. ډله مو برابره کړه. له دوه موټر چلونکو سره مو خبرې وکړې چې د آغلې ځلا ترکوره مو ورسوي.

په لاره نه پوهېدل؛ فکر مې کاوه، چې وزرې مې شنې کړي او الوزم. ځان مې د هوا له ورېځو پورته الوته. شينکۍ سره مې ځان له هر وخته پوره گاڼه. هغه مې د ځان پوره والي نښه بلله.

موټر ودرېد. هغه ځای ته ورسېدو، چې پټه راکړل شوې وه. له يوه ځوان څخه مې آغلې ځلا د کور پوښتنه وکړه.

ځوان مخامخ دروازې ته د ښي لاس گوته ونيوه. ياد يې د کور دروازه د گوټې په نوک وروټکوله؛ دروازه بېرته شوه. يوې ځوانې نجلۍ د دروازې له ځنډې په يوې سترگې راوکتل.

په شينکۍ مې غږ وکړ، چې خبرې ورسره وکړي. شينکۍ ځان او موږ ور وپېژندلو. شينکۍ ورته وويل: غواړو له آغلې ځلا سره مرکه وکړو.

کور ته د ورتللو بلنه يې راکړه. په يوې ښکلې وړوکې کوتې کې کېناستو. شينکۍ مې بې روحه وجود ته مخامخ کېناستله. د مخ له واورين مېدان څخه

يې ململینه کتاره تاو کړې وه. شينکۍ مې يوه زړه ته دوه غبرگ شنه دامونه کېښودل. بایللی احساس مې د شينکۍ پاروگرو سترگو له دم لاندې راغی. آغلې ځلا امسا په لاس له دروازې رابښکاره شوه. په درنښت يې ټول له ځايونو پورته شو.

ښوونکې ځلا له وجوده زياته کمزورې او د پاڅه عمر مېرمنه وه. په نوبت مو پوښتنې ترې پيل کړې. ځوابونه يې ډېر اوږده و. اته پوښتنو ډېر وخت ونيو. شينکۍ سپينې نرۍ گوتې له قلم سره لوبولې. او کله به يې قلم پر سرې کتابچې کېښود. خيال يې د ځلا ملغلرو خبرو ته وو.

د ځلا ځوانې لور لومړۍ يخې اوبه او وروسته يې چای، وچه مېوه او کلچې راوړې. شينکۍ په مرمړين لاس کې ډکه پياله په يوه نیازين انداز نيولې وه. د ځلېدونکو نوکانو ځلا يې د پيالې په منځ کې نڅا کوله.

مرکه پای ته ورسېدله. له ښوونکې ځلا څخه مې غوښتنه وکړه. که مو خوښه وي په ډله ييزه توگه له تاسره انځورونه اخلو. ياد ته مې کمره په لاس کې ورکړه. موږ د ځلا ترڅنگ ودرېدلو او د يادښت لپاره مو انځورونه واخېستل.

وخت هم ډېر تېر شوی و. له آغلې ځلا سره مو خدای پاماني وکړه. ترپاڅه سپرک پلي لاړو. شينکۍ زموږ په منځ کې ږنگه- ښنگه لکه د آسمان څکو غرونو هوسۍ روانه وه. ذرکين قدمونو ته يې زما اسير خيال د لاسونو زولنې ماتولې. تر يوه ځايه گډ راغلو. تر سبا د گروپ غړو يو له بله مخه ښه وکړه.

قسمت مو تر منځ د بېلتون سره کرښه راکش کړه. شينکۍ مې لکه د وجود خوږه برخه له وجوده بېله شوه. د خوښۍ په نظام کې مې د خپلگان سرې کرښې وکښل شوې. مجبور منطق مې دا هرڅه په ځان منل. ياد او زه د کلي پر لور وخوځېدلو. خيال کې مې نننۍ پېښې د څپاند سيند

په خبر خپې وهلې. د خيال فطرت مې په درز شوي كمره ولاړ و. ياد راته كړه، چې هلكه نن خو دې د شينكۍ د مخ په هوايي ډگر كې ښې الوتنې وكړې. چورلكې دې بيخي د ورېځو له بامو هم پورته وې. ورته مې وويل: ياره نن مې په ژوند كې د خوشيو لومړۍ ورځ وه. د خوشۍ اختر مې له بلا قربانيو ډك و.

خومره چې د شينكۍ وصل خور دى، هغومره يې بېلتون هم تريخ ده. ته زما له زړه څه خبر يې؟ زړه مې د لاس په ورغوي كې نه ده، چې درته ښكاره يې كړم.

كلي ته ورسېدلو. گرمۍ هم د ځمكې سر لكه د اوبو څگ پر سر اخېستې و. د ونو څانگو هم درانده خوبولي سيوري جوړ كړي وو. د كتابونو بېك راباندې دروند شوى و.

ياد هم راڅخه لاره بېله كړه او د خپل كور پرلور لاړ. خورپند وزرونه تركوره لارم. شپې هم زما د خورولو په خاطر لاسونه رابډ وهل. خوب كې يې د ورځې پېښې بيا زما مخ ته كېښودې.

سبا له خولو ډك له خپل ځايه پاڅېدلم. پوهنتون ته د نورو ورځو په پرتله وختي لارم. شينكۍ د قدمونو لپاره مې لاره په وړي نظر چارو كړه. تر ټولگي راغلم. يوه څوكۍ مې د ټولگي مخې ته كېښوده او څار مې كاوه. كله به د فېسبوك نړۍ ته ورغلم. د فېسبوك نړۍ زما لپاره زما د بوختيا يوه ښه ملگرې وه. خيال به مې د شينكۍ په ښايست كې پخواه او د فېسبوك نړۍ ته به مې د تورو په ژبه وړاندې كاوه.

پاتو لكه له كرښې وتلې زاڼه د ټولگي پر لور را روانه وه. زما زړه ته يو ډول كركه ودرېدله. خداى مكره لكه په شينكۍ چې څه شوي وي او پاتو دې د يوازېتوب په تار حلاله وي.

له وېرې مې د شينكۍ پوښتنه ترې نشوه كولى. د دې لپاره چې د پاتو په

زړه کې کوم شک پیدا نشي. هرڅه مې په يوه لوی حوصلي له منځه یوړل. پاتو مې له سلام اچولو وروسته په خواکې تېره شوه. د موبایل مسنجر ته مې پیغام راغی. یاد لیکلي و، چې واکه چېرته یې؟ بېرته مې ورته ولیکل: د ټولگي مخې ته ناست یم. یاد د تورو په ژبه راته وویل: پوهنتون دروازې ته رانږدې شه! زړه ته مې ډول-ډول وسوسې لوېدلې. ځان سره مې ویل که په شینکۍ څه شوي وي؟ نور نو ماته هم په دې پیکه نړۍ ژوند نه دی پکار. په دې فکر کې ډوب وم، چې د شینکۍ نه راتلل او د یاد دا خبره عجیبه وه. په چټکو قدمونو لویې دروازې ته نږدې شوم. یاد له دروازې راتېر شو. ورته مې وویل:

څنگه چل ده؟

کومه خبره خو به نه وي؟

ولې دې تردې ځایه راوغوښتم؟

یاد راته په خندا شو. ویل نا کومه خبره نشته. د دې لپاره مې راوغوښتلې،

چې سزا درکړم. نن ولې له ما پټ راغلی یې؟

یاد ته مې کړه، کارونه دې ډېر عجیبه دي، زما خو دې زړه له پردې ووپست.

زیات ټولگیوال راغلي او د شینکۍ کوم څرک نشته. فکر مې وکړ. هسې نه

چې په شینکۍ څه شوي وي اوتا د دې لپاره تر دروازې را وغوښتم.

یاد په منځ بېلو وینستانو کې گوتې کش کړې او په کپس خندا یې وویل: ته

دومره شینکۍ پسې مې - مې یې!؟

که څه پرې کیري نو کیري به!

یاد ته مې د دې خبرې ځواب نه و ورکړی، چې په شینکۍ مې د وارخطا

خبرې سترگې ولگېدلې. له خپل مخه یې د بېلتون پرده پورته کړه او زما له

وجود سره یې د وصال تار ونښلاو. خپل وجود کې مې د پوره والې نښې

څرگندې شوې.

شینکی رانږدې شوه. د سلام له اچولو وروسته یې وویل: واکه! دلته څه کوئ؟ ولې په ټولګي کې ښوونکی نشته؟

د شینکې دې لنډو پوښتنو ته مې زړه غوښتل، چې اوږده ځوابونه ورکړي، خو په کمزورې ژبه کې مې دومره وسه نه وه، چې شینکې ته مې یو څه پرې ویلي وی. بس دومره مې ورته وویل: هغوی غونډه لري.

شینکې د ټولګي پر لور روانه شوه. زما زړه د هغې قدمونو پسې لکه لار ورکې مسافر روان شو.

د ښوونکو له غونډې وروسته د ټولو ټولګیو نمایندګان د پوهنځي ریاست ته بلل شوي و. زه هم لاپم، یوه د غونډې له پرېکړې خبر کړو. هغه ویل، چې د دې اونۍ په پای کې مو ازموینې پیلیري. ټولګیوال مو خبر کړئ، چې خپل درسونه ښه په غور سره ووايي.

ټولګي ته راغلم. د تختې ترڅنګ ودرېدل. شینکې او پاتو په لومړیو څوکیو کې ناستې وې. شینکې سره د سترګو جنګول له کمره ځان غورځول و. تر اوسه مې په وجود کې دومره زور نه و پیدا، چې شینکې ته دې په شخړو سترګو وګورم.

ټولګیوال مې له هغې خبرې خبر کړل. چې ازموینې ته چمتو والی ونیسي. دا پوښتنه مې ځان سره له ډېره وخته بې ځوابه پاتې و. چې کله د ټولګي مخې ته پورته شم. شینکې ولې دوه سترګې زما په بې روحه وجود کې خښې کړې وي؟

شینکې او پاتو په زړه کې یوې او بلې ته ډېرې نږدې وې. یوې به بلې ته د ناپامۍ په وخت کې په مخ خپېره ورکړه.

د شینکې جلال اوجمال ته به خود د ټینګې نه وم. تل به زما نظر د دې سپینو نړیو ګوتو ته و او ځلېدونکو نوکانو به د شینکې ګوتو ته دوه برابره

ښکلا وربښلې و.

د گرمۍ هم جم او جوش و. د دريشي کورتۍ به مې په اوږه واچوله. او د نېکتايي کړۍ به مې هم سسته کړه.

د ازموينې په سهار ټولگي کې مې څوکۍ منظمې کړې. د ليکوالۍ استاد مو په لاس کې د پاڼو بڼډل نيولی و. ټول ټولگيوال ورته په خپلو ځايو ودرېدلو.

ښوونکي راباندې غږ وکړ، چې واکه! راشه د پاڼو په وېش کې راسره مرسته وکړه. د پاڼو نيم بڼډل مې ترې بېل کړ. او په وېش مې پيل وکړ. وېشنه مې کوله. کله چې د شينکۍ څوکۍ ته ورسېدل. شينکۍ راته وکتل او دا خبره يې وکړه. واکه نن درسره دا نېکتايي بلا ښکلې ښکاري.

زړه مې دروب ولوېده. پاڼې مې د دې لپاره چې رانه ونه لوېږي. په گوتو مې کلکې ونيولې. په ژبه گونگ شوم. شينکۍ ته مې هېڅ ځواب ورنه کړ. عاطفي خبره مې بوگونوونکو احساساتو کلابنده کړه.

خيال مې بې زړه رباب ته تخنېدونکې گوتې ورواچولې. منطق مې د خپلو احساساتو تابع وگرځاؤ. د مودو انتظار مې په چلښت راغی. ځان سره مې وويل: واکه د کوم ملنگ دوعا دريسې لارې؟ لکه چې خولۍ دې به غوړو کې ولوېږي.

د امېد په نغري مې د خوښۍ دېگۍ باندې شو. د پاڼو په وېش نه وم پوه شوی. يو وخت مې نږدې هغو کسانو ته بيا پاڼې وېشلې وې، چې ښوونکي ورته له ما د مخه وېشل کړی و. ځان مې د خيال له کيږدۍ بهر کړ.

يوه پاڼه مې ځان لپاره ترې بېله کړه. نورې مې بېرته ښوونکي ته ورکړې. خپلې څوکۍ ته په بې واکه وجود راغلم. څه چې مې له کتاب څخه د ازموينې لپاره زده کړي و. د شينکۍ له دې خبرې سره مې د ذهن له چينې ووتل. هرڅه مې له خوښۍ گډ-وډ شو. نه پوهېدم چې په پاڼه کې څه ليکم؟ خو قلم مې په لږزانو گوتو د پاڼې پرمخ ښوراو.

شینکۍ له ټولو د مخه پاڼه حل او له ټولگي په وتو شوه. بهر په دهلیز کې ودرېدله. نور ټولگیوال هم په وتو شول. پاڼه مې ښوونکي ته وسپارله او بهر ووتلم.

یاد هم راغی او له لاسه مې ونيو، لږ مې له نورو ټولگیوالو لرې کړ. د شینکۍ هغه خبره مې ورته وکړه.

یاد راته وویل هی پساتیه! لکه چې شینکۍ دې هم د خپلې مینې په دام کې ونښلوله. په همدې خبرو لگیا وو، چې شینکۍ له لرې راباندې غږ وکړ: واکه! خبرې چې دې ختمې شوې، راشه لږ کار درسره لرم.

شینکۍ هغه د نیکتایي خبره او اوس له ما سره د هغې کار لرل. سل خیالونه مې سره تېر او پېر کېدل.

یاد راته کړه چې سړیه کومه خبره خو شته، چې اوس به شینکۍ بیا څه درته وایي؟

ته باید مخکې له دې چې هغې سره خبرې وکړې لږ خواږه ووېشه، چې شینکۍ خورې خبرې درته وکړي.

شینکۍ له پاتو سره د دېواله سیوري ته ولاړه وه. نه پوهېدم، چې شینکۍ به څه راته وایي. پښه نیولې د شینکۍ پر لور روان شوم. تړېدلی احساس مې شینکۍ د خبرو ته منتظر وو.

شینکۍ د تاثیر ناکو خبرو ښکار شوم. هغې راته وویل: واکه! د لیکوالۍ له ښوونکي سره د سیمینار په اړه خبرې وکړه، چې څه درته وایي او څه وکړو؟ پدې وخت کې مې ځان له ځانه لرې وو. شینکۍ د ښایست وړی خیال مې، گڼی. له گریوانه نیولې وو. شینکۍ د مخ دوه شنو چورلکو زما په بې زړه وجود او وارخطا منطق غبرگ بمونه وغورځول.

په نیم گونگ لفظ مې د شینکۍ دې خبرو ته د سر په خوځولو سره؛ لکه اسیر غلام لیک وویل.

د ښوونکي پر لور لایم. هغه راته لېست وسپاره، چې ټول ټولگیوال په کې لس-لس کسان گروپ بندي شوي و.

استاد راته کړه، چې هر گروپ دې د لیکوالانو او شاعرانو انځورونه لوی-لوی چاپ او ورسره دې گروپ د غړو نومونه ولیکل شي.

راتلونکې ساعت مو خالي و. ټولگیوال مو تللي و. ښار ته لایم. یوه چاپوال سره مې پیرمحمد کاروان د انځور چاپولو خبره وکړه او د نومونو لېست مې هم ور وسپاره. تر مازیگره یې د چاپ کولو ژمنه راسره وکړه. مازیگر د لوی چاپ شوی انځور له اخیستلو وروسته کور ته لایم.

سبا د جمعې ورځ وه. انځور مې په رنگینو تختو کې چوکاټ کړ. مازیگر مې په مېلمستون کې د وروستۍ ازموینې کتاب لوسته. دروازه وټکېدله. کتاب مې بند کړ. گورم چې یاد و؛ کتاب یې په لاس کې نیولی او یوه گوته یې کتاب د پاڼو په منځ کې د ښې لپاره دننه کړې وه.

مېلمستون ته مې د راتلو بلنه ورکړه. د کاروان په لوی انځور چې یې سترگې ولگېدلې اوووووو یې کړل. ویل دا خومره ښکلې. دا دې څه لپاره چاپ کړی؟ هغه لېست مې ورته ښکاره کړ، چې استاد راته سپارلی و او په کیسه مې هم پوه کړ، خو گيله یې وکړه، چې په دې گروپ کې به دې زما نوم هم لیکلی و.

ورته مې وویل: یارو! دا زما کار ندی کنه! که زما په زړه وای. ستا او د شینکۍ نوم مې په دې گروپ کې له ځانه مخکې لیکه، خو څه وکړم؟ خومره چې شینکۍ ته ځان نږدې کوم، سپېره تندۍ مې یاري نه راسره کوي. ټوله شپه مې د سبا رڼا لپاره انتظارونه ووېستل.

سبا چې پوهنتون ته لایم انځور مې استاد ته وسپاره. ټولگي ته د ازموینې لپاره لایم. وروسته له ازموینې مې هر گروپ ته خپله دنده ور وسپارله. دا چې د یوه گروپ مشري د شینکۍ پر غاړه وه. د گروپ لېست مې ورته وسپاره. ورته مې وویل: شینکۍ اوس چې د گروپ مشره یې، نو انځور

ښکلی ډیزاین او چاپ کړه.

شینکۍ سره په خبرو لگیا وم، چې یاد راته له لرې غږ وکړ: واکه خبرې دې ژر ختمې کړه، چې ښار ته ځو! زما چیرته زړه کېده، چې د شینکۍ له ښایست او د هغې له خوږو خبرو مې ځان راټول کړی وای.

له شینکۍ بېلېدل مې له ځان او سوزېدلي زړه سره ستر خیانت گانه، خو شینکۍ تر سبا راسره مخه ښه وکړه. د ښایست رنگین ښار یې زما له وږي فطرت څخه واړو او واړه-واړه قدمونه یې د لویې دروازې پرلور واخېستل. زه داسې شوم؛ لکه د گلانو له خواړه خوبه چې خیالي پسرلی لاړ شي. یاد راغی، په اوږه یې تپ راکړ او د لوی دروازې پرلور یې کش کړم. ښار ته لاړو، په هماغه چاپ ځای کې مې یاد ته هم لوی انځور ډیزاین او چاپ کړ.

په وروستي ساعت کې مو د لیکوالۍ مضمون و. استاد د سیمینارونو پوښتنه وکړه، چې چا تیار کړي دي؟

یاد، شینکۍ او څو نورو لاسونه پورته کړل. د نورو چاپ شوي سیمینارونه یې ومنل، خو د شینکۍ په سیمینار کې نیمگړتیا وه. ښوونکي نیوکه پرې وکړه او د دویم ځل چاپ امر یې ورته وکړ.

ښوونکي راته وویل چې واکه سیمینارونه درسره راواخله او ما سره راځه! تر پښتو څانگې مې سیمینارونه ورسره ورسول. بېرته د ټولگي خواته راغلم. شینکۍ د ښایست څانگې مړاوې وې. سپوږمۍ د خور په مجاز خپگان څادر خور کړی و. راغله راته مخامخ ودرېدله. بې روحه وجود مې د هغې مخې ته، د قاتل مجرم په څېر زولنو کې تړلی ولاړ و. شینکۍ خپل چاپ شوی سیمینار زما مخ ته ونيو، چې دا درواخله!

زما په تړلې خوله کې داسې ژبه نه وه، چې شینکۍ ته مې انکار پرې کړی

وای. چاپ انځور چې سره تاو کړی یې و، ترې وامي خېست. شینکۍ په یوه نیازین او د یوې بدماشي کرکترې په څېر راته وویل: دا انځور به داخل ته راته چاپ کوي، نه به په کې نه وایي! لاجوردې سترگې یې راباندې رابړگې کړې. زما په بې وسه فطرتي خیال یې د ناز په ژبه، د غضب قدمونه کېښودل. له ټولگي په وتو شوه. په تگ کې یې مخ راواړو؛ دا خبره یې وکړه، چې سباته یې چاپ شوی غواړم، کنه نو بیا به گيله نه کوي!

هک-پک ودرېدل. خیال مې شینکۍ پسې د یوه وفاداره ساتونکي په څېر روان شو.

خپل گریوان ته مې وکتل. چې دا څه روان دي؟ او د دې حالت د تعبیر پوښتنه مې ترې وکړه.

یاد هم راسره د دې پېښې کوربه و. هغه راته کړه، چې واکه یاره! د دې شینکۍ په زړه کې هم څه شته، نننۍ انداز خو یې سم د کترینا په څېر و او ته خوار سلمان خان ورته له پښو او لاسو تړلی ښکارېدلې.

د شینکۍ دا ډول اندازونو بلا جرئت راکاوه او زما لخوا هم د یو څه ویلو توان یې راباښه.

یو وخت د فېسبوک نړۍ ته ورغلم. یوه بلنه رالېږل شوې وه. له هماغې بلنې مسنجر ته هم پیغام راستول شوی و. لیکلي یې و. شینکۍ یم، بلنه مې قبوله کړه! هېڅ مې زړه ته نه لوېده، چې دا دې شینکۍ وي. بلنه مې ومنله.

شینکۍ د مننې تر څنګ وویل: خپله شینکۍ یم زړه او نا زړه نشي. د شینکۍ دا لیکلې خبرې مې هوس په سترگو پورې موبنلې. نه پوهېدم چې شینکۍ به زما په اړه څه ډول فکرونه کوي، خو د پخوا په پرتله مې د هیلو مزي غښتلي شوي و.

ډاډه وم، چې شینکۍ مې هره لیکنه لوستلې شي.

د فېسبوک پرمخ به مې د ليک په بڼه خپل خيال او درد انځور اوه او د ليکنې تر څنگ به مې يو د شنو سترگو انځور هم پورته کاوه. څه ناڅه به مې زړه د آرامتيا جام پرسر واړاو.

سبا د جمعې ورځ وه. نن مو دوه ساعته درس وويل. ټولکي کې مو يوه ادبي غونډه ونيوه. شينکې يې وياندي په غاړه واخېسته. هر يو يې وياندځي ته باله. زما د نوم له اخېستلو سره يې وويل، چې له يوه غزل سره دې ويانځي ته راشي. وياندځي ته راغلم. شينکې مې بني اړخ ته ناسته وه. داسې ډاډه وم؛ لکه د وجود په بني اړخ کې چې مې بل زړه راټوکېدلی وي.

يو غزل چې د شينکې په بڼايسټ مې ليکلی و. غونډه کې ناستو ټولگيوالو ته مې واورو. ټولگيوالو هم د لاسونو په پرکا سره تر خپلې څوکۍ بدرگه کړم.

غونډه پای ته ورسېدله. شينکې او پاتو بيا يوه او بله له لاسو ونيوله. زما د ارمان په ځلي يې د بېلتون غوبلې پيل کړې. شينکې رانه لکه له نوک څخه چې وری بېله شي، بېله شوه. د خيال په اوږو مې الهام لکه يوه څړيکه راتېر شو او دغه بيت يې راته د شينکې په بېلتون کې ډالۍ کړ:

چې بيا مې سترگې ستا په سترگو لگي
بس تر هغو دې په پاک رب سپارمه

بيت مې له يوه انځور سره، چې د شنو سترگو لرونکی و، پورته کړ. مازيگر لمر پرېوتی و. مبايل مې جېب کې په تړنگېدا شو. نمبر مې ونه پېژنده. ځواب په تنۍ مې گوتې ته زور وکړ. خبرې مې ورسره پيل کړې. ويل شينکې يم. واکه څنگه يې؟

حېران شوم. پوښتنه راسره پيدا شوه، چې شينکې او په دې وخت ماته زنگ وهل؟

شينکې راته کړه، چې واکه دا څه روان دي؟

ته ولې داسې کوي؟

څه چې دې په زړه کې دي همدا اوس يې راته ووايه!

هک چېرې شوم. ورته مې وويل: شينکۍ ته په هوش يې؟

هغې ويل هو په هوش يم!

ورته مې کړه، چې په هوش يې نو څه دې اورېدلي؟ په دې گونگو خبرو

دې نه پوهېږم. سپينه خبره راته وکړه چې څه خبره ده؟

شينکۍ راته ويل: زما په خوله نه راځي، چې هغه خبره درته وکړم!

له شينکۍ سره مې خبرې اوږدې شوې. ورته مې وويل: دا نو څرنگه خبره

ده، چې زما له خولې دې وتلي وي او ستا په خوله دې نه راځي؟

هغه خبره يې بيا راته وکړه، چې واکه په زړه کې چې دې هرڅه وي راته يې

ووايه!

هېڅ مې جرئت ونه شو کړی، چې د زړه تړلې غوتۍ مې ورته خپرلې وای.

ځان سره مې فکر وکړ، چې اوس د دې خبرې وخت نه دی.

خو شينکۍ هم له خپل زړه څخه نه غږېدله، يو څه يې ليدلي و.

شينکۍ ته د دې لپاره چې د ځان سپيناوی وکړم. لږ ورته په غوسه شوم،

چې شينکۍ سپينه خبره راته وکړه، په دې اوتو-بوتو دې نه پوهېږم.

شينکۍ هم خپلې خبرې د بنسټي تر غوښتلو را ورسولې.

شينکي په غريو نيولي غږ راته وويل: واکه د فېسبوک ليکنې دې څه وايي؟

او ولې د شنو سترگو انځورونه پورته کوي؟!

د شينکۍ دا پوښتنه داسې وه؛ لکه يو مجرم چې لاس نيولی په يوه جرم گير

شي. نږدې و، چې خپلې خبرې هم راڅخه گلې-وډې شي.

زما لپاره دا يوه ښه موقع وه، چې شينکۍ مې د زړه له هغه رازه خبره کړې

وای، چې هروخت هغې پسې په ماتو ښيښو قدمونه ږدي.

شينکۍ ته مې وويل: سبا له نږدې خبرې کوو.

په خیال کې مې لویو- لویو اندېښنو ټالونه وهل، چې دا څه وشو؟
 شینکې ته هم شکونه پیدا شوي، خو هغې خپل شک په یقین بدلاو.
 کړۍ شپه مې د سوچونو په ټال ځنگل، چې سبا به شینکې ته څه ووايم؟
 کله به مې پرېکړه وکړه، چې خبره ورغبرگه کړم، خو بیا به پښېمانه شوم. د
 اندېښنو پېټې مې په دواړو اوږو ایښې و. د شینکې هغه خبرې مې ټوله شپه
 په غوږ کې لکه د رباب تارونه کړنگېدلې.
 سهار وختي د همدې اندېښنې له امله پاڅېدلې. یاد ته مې ځان ورورسواه.
 دا خبره مې ورته له سره پیل کړه.
 یاد بیا له کړس خدا سره په شامات شو. ویل اوس دې نو ښه گلان وکړل.
 اوس به د شینکې مناظرې ته ښه ټینگ شي!
 یاد مې نور هم ښویدلې زړه راوښیوه.
 ځان سره مې وویل: شینکې ته نن هرڅه سرچپه وایم.
 پوهنتون ته د یوه مجرم په څېر، چې محکمې ته روان وي، روان وم. زړه ته
 مې خپله ډاډگېرنه ورکوله چې هرڅه به سم شي.
 ټولگي ته له یوه اسویلي وېستلو وروسته دننه شوم. ښوونکي له ما د مخه
 ټولگي ته راغلی و. په څوکی کې کېناستلم. او د ستړي وجود ستړیا مې په
 لویو- لویو اسویلو ووېستله. وخت ډېر ژر راباندې تېر شو.
 ښوونکي له ټولگي ووت. ډېری ټولگیوال مو هم د ساعت تېرۍ لپاره بهر
 ووتل. له خپل ځایه پاڅېدلې؛ غوښتل مې چې زه هم بهر لاړ شم، پاتو له شا
 خوانه غږ راباندې وکړ، چې واکه لږ صبر!
 د پښو غږو مې یو دم کار پرېښود. زړه د تناونو غوتې مې په سستېدو شوې.
 پاتو راته کړه، چې واکه که وخت لرې، نو شینکې غواړي تا سره له نږدې
 خبرې وکړي.
 د شینکې پر لور ور روان شوم. شینکې یوه څوکی د خپلې څوکی مخ ته

کېښودله. ورنېرې شوم. هغې راته وويل، چې واکه دلته کېنه. له وجوده مې پخوا روح وتلی و. په خوله کې مې څک لارې نه وې. شينکۍ غبرگې شنې سترگې زما په سترگو کې خښې کړې. سترگو يې راته سترگو ته خبرې پيل کړې. زړه مې د شينکۍ په مينه نورې هم منگولې ټينگې کړې. کتل يې راته بل ډول و؛ لکه شينکۍ چې په زور زما زړه، زما له سينې وېسته. د خبرو انداز يې داسې و، چې په لوی لاس مې د خپلو زلفو په دام کې راگير کړي.

شينکۍ راته وويل: واکه ريښتيا به راته وايې، چې اصلي خبره څه ده؟ که کومه خبره دې په زړه کې لرې، نو اوس يې راته ووايه!
شينکۍ ته مې يوازې دومره وويل، چې گوره!
هېڅ کومه خبره نه ده. زړه دې ډاډه کړه. که ستا په زړه کې کومه خبره وي، نو ته يې راته ووايه.

زما په زړه کې خو څه نشته او که ته مې له سره نيسي نو هغه بېله خبره ده. شينکۍ راته دومره نږدې ناسته وه، چې آن د سپينې خولې نفس يې زما بې روحيه وجود؛ لکه درې رنگی بيرغ رپاو.

د سپوږمۍ خور په خدا شوه. نا- نا کومه خبره نشته. واکه ډېره ښښه غوړم، دا چې زيات مې وځورولې، په دې هيله، چې رانه خپه ونه اوسي. په پيکه خبره کې مې د وينو رنگونه را مالوم شول. د مخ له ژېړ پوستکي مې نري باد خولې وچولې. هرڅه بل ډول شو. ملامت يې گناه وښودل شو او سلامت په بخښنو سر شو.

واه! هرڅه معجزه وه؟!

شينکۍ له خپلې څوکۍ پورته شوه. له گلابي وجود څخه يې عطريه خوشبوي پورته شوه. خو قدمه وړاندې لاره. له يوه اړخه يې راته وکتل. دومره مسکۍ شوه، چې مرمرين غاښونه يې هېڅ ښکاره نشو. له داسې يوې

پېښې سره مخ شوم، چې په خوب او خیال کې مې نه وه لیدلې. دا هغه څه و، چې شینکۍ د خپل یقین جوگ زما په اړین فطرت پخواوه.

خوا او شا مې وکتل. له ځان څخه مې پوښتنه وکړه. هسې نه چې دا د کوم فلم صحنه اوسي، خو نا!

نه کمزې وې اونه ډایرېکټران. یوازې پاتو د ټولگي په یوې څنډه کې ناسته وه. د شینکۍ په دا ډول نخرو مې خیالات د پخې خښتې په خبر پخېدل.

دومره توان مې په ځان کې نه و، چې له څوکۍ دې پاڅېدلی وای. داسې وم؛ لکه چا چې په څوکۍ کې تړی یم. بخت مې هغه موقع له لاسه ورکړه، چې شینکۍ ته مې د زړه خبره ښکاره کړې وای. شینکۍ رانه له پخو دیوالونو پنا شوه. زما په سترې روح پسې یې ډبرینې تنبې واپولې.

ټوله ورځ به مې سوچونه وهل. چې څه به کیري؟ او څه به نه کیري؟ د جمعې سهار و، بهر له کوره ووتلم. یاد راباندې غږ وکړ، چې ما په آسمان غوښتلې او خدای په ځمکه راکړې.

ورته مې وویل: بیا دې څه اورېدلي، چې په آسمان دې غوښتلم، وایه کنه! یاد ویل: څو مرکزي بغلان ته، لږ به د امام قطیبه زیارت سیل وکړو او هم به مو ساعت تېر شي.

پرتله له کوم دلیل مې ورسره ومنله. د زیارت پر لور روان شو. په لاره ناست موټر کې مې خپل زړه له گوگله وتلی و. زړه مې شینکۍ د ښایست په کوڅو کې ملغلرې خرڅولې. نیم مې فطرت مې له دې ښاره د ژوند سا اخېستله.

ساعت وروسته مرکزي بغلان کې له موټر څخه ښکته شو. زیارت هم د ښار لودیځه برخه کې پروت و. د زیارت شني منارې له ورايه نارې وهلي؛ ځکه د یوې لوړې غونډۍ پر سر جوړ و. له هرې خوا زیارت ته د پوړیو لارې ورختلې وې. منځنیو پوړیو کې روان و. موبایل مې په ښي جیب کې په تړنگېدا شو. څو ورځې وړاندې مې شینکۍ د مابیل شمېره له ځان سره په

خپل نامه ثبت کړې وه.

موبایل مې له جبهه را ووبست. د شمېرې ترڅنګ واک هم ورسره لیکل شوی و. خپل نوم راته د موبایل په نښه عجیبه ښکاره شو. لکه ځان چې مې ځان ته موبایل کړی وي.

شینکۍ سره مې خبرې پیل کړې. هغه خوښه ښکارېدل. داسې وه؛ لکه یو پټ راز چې راته ښکاره کوي. پوښتنه یې وکړه، چې واکه په کومه خاوره یې؟

د امام قطیبه زیارت مې ورته وښود، چې دلته یم.

شینکۍ بیا وویل چې زیارت کې څه کوي؟

له خولې مې دا کرښه ورته ووتله.

(دا ښار د لېونو دی او دا ښار د مینانو)

شینکۍ ته د خبرو ښه موقع په لاس ورغله. ډول-ډول پوښتنې یې کولې.

داسې ښارېدل. لکه زما په مینه چې خبره شوې وي. دا یې غوښتل چې یو

څه د خپلې مینې ورته ووايم.

راته یې کړه چې مین شوی یې؟

بې له دې چې په پوښتنې یې غور وکړم. د کېدای شي لفظ مې ورته ورمخته

کړ. شینکۍ ته مې کړه، چې واک پخوا داسې نه و. داسې د ارمان په تناره نه

و سوزېدلی.

او نه داسې تور اېښلی و. دا دوه کاله شو، چې واک د خوښیو بازار ړنگ ده.

د ښار په جم او جوش یې سپلاښه راسر شوي.

شینکۍ په کړس خندا وکړه. ویل واکه! څومره فلسفه دې راته وغږوله. د

خبرو خیالات دې بیخي بل څه غږوي؛ لکه چې زیارت کې دې د ځان

لپاره ډېرې دوعاوې وکړې.

واکه هغه به نو څوک وي، چې ستا د خوښیو بازار یې ړنگ کړی؟ ماته خو

يې وشايه، بل داچې مينه دومره درد لري؟
د مينې درد مې ورته په الفاظو کې نشو تشرېح کولی. ټول وجود مې په
لېزان راغلی وو. هواسو مې شينکې ته مينه- مينه نارې وهلې. منطق مې ورته
په خوله لاس کېښوده.

ياد راته له لرې لاس ښوراو.

هر څومره چې به مې هڅه وکړه خپلې خبرې رالڼدې کړم. خو د شينکې
خوږو خبرو به مې د وصل تڼابونه نور هم کش کړل. شينکې ته مې کړه،
چې سبا ته له نږدې خبرې کوو. اوس لږ بوختيا راته پيدا شوه.
مخه ښه مې ورسره وکړه. ياد د زيارت لوړې ته ځان رسولي و.
په سترې زړه مې د ياد څنگ ته ځان ورساوه.

ياد پوښتنه وکړه، دا څوک و، چې دومره ورته په لاسونو غږېدلې؟!
له يوه سوړ اسوېلي وروسته مې ورته وويل، چې شينکې د سپوږمۍ خور
وه.

ياده ياره! نور مې په زړه کې دا هرڅه نشم ځايولی. بس ده، چې دا دوه کاله
مې د سر په کاسه کې اوبه وڅښلې. چې هرڅنگه کيږي. که دار ته پرې
خېژم. سبا شينکې ته هر څه برملا کوم. زړه د خبرو تړلې غوټې مې ورته
خېژم. نور نو دومره وسه نده راپاتې.

ياد هم زړه نا زړه و. ويل: واکه! دا خو ډېر گران کار دی. که ته شينکې ته
هر څه په ښکاره ووايې، هسې نه چې هغه کوم غلط غبرگون وښيي.
ياد ته مې کړه. شينکې مې سبا که د دې خبرې پر سر، سر هم غوڅوي
ضرور به ورته د مينې اظهار کوم.

ياد راته په سخته ژبه دا خبره وکړه.

واکه عجيبه سړی يې. که شينکې ستا د مينې له اظهاره انکار وکړي.
پوهېږې؟ دوه کاله نور هم پاتې دي. هغه هم په يوه ټولگي کې. ايا ستا درد

به نور هم ډېر نشي. دې خبرې ته دې هم پام وي گوره!
ياد به زما له زړه څه خبر و، چې زما په زړه څه تېريږي؟ خبره مې لنډه
ورغبرگه کړه. ياده اظهار به ورته ضرور کوم. يا به مې دا پاتې دوه کاله نور
ښه په خوښۍ کې تېر شي او يا به سم د زيارتونو تېکه دار شم.
ياد همداسې نه پرېښودلم. هڅه يې کوله، چې له دې خبرې مې تېر کړي.
ويل يې که شينکۍ ستا خبره رد کړي. نه به دې دا پاڅه الهامونه وي. نه به
دې دا تمه.

له خوړلو يې تمه ښه ده او هم به له خپل ژونده بېزار شي.
د ياد هره خبره مې بې ځوابه نه پرېښودله. هغه ته مې داسې خبره وکړه، چې
نورې خبرې يې په خوله کې وچې شوې. ورته مې کړه چې ياده!
ماته له هرڅه شينکۍ اړينه ده. شنه واښه دې وخورم او په تيرو کې دې
ژوند وکړم، خو چې شينکۍ دې راسره وي. زما ټول ژوند دې شينکۍ سره
له يوې ثاني وصله څار شه. شينکۍ چې نه وي. پوهنتون به څه کوم؟ له
زهرو ډک ژوند به څه کوم؟

په شينکۍ باور لرم چې داسې بد غبرگون به نه ښايي؛ ځکه پخوانيو خبرو
يې څه نا څه د مينې رنگ راوړ.

له زيارت څخه د ښار په لور راغلو. د شينکۍ مينې دې حد ته راوستی وم،
چې عقل، پوهه، منطق، استدلال او هر څه مې له لاسه ورکړي و.
نړۍ راباندې دومره وږه شوې وه، چې قدم به مې اخېسته وېرېدل، هسې نه
چې له جهانې ولوېږم.

ماسپښين و؛ يوه هوټل ته وردننه شو. د ياد به چپلي کباب ډېر خوښېده.
ډېری وخت چې به هغه راسره و. د ياد خوښه به زما خوښه وه.

نن مې نه په ځمکه ځای و او نه مې وزرې درلودلې، چې الوتنه مې پرې
کړې وای. بيخي گډ-وډ وم. خيالات مې په توره خونه کې راگير و. د زړه

رباب مې تارونه شکولي و.

یاد ته مې وویل: نور څو ټوله ځمکه مې له پښو لاندې سره سکر وټه
گرځېدلې ده، هله نو پاڅه!

د خپل کور پرلور روان شو. سترگې مې خپرغۍ-خپرغۍ کېدلې. کورته په
راتگ نه وم پوه شوی. ټوله شپه له منطق، پوهې او استدلال سره مې په
جنگ وم. په گریوان کې مې یوه روغه تنۍ نه وه پاتې.

سهار د یوه بایلي جوارگر په څېر له خوبه پاڅېدل. په دې خیال کې وم،
چې څنگه به شینکۍ سره مخ شم او څنگه به دا خبره ورته له خولې وباسم؟
خیال کې مې دوه ډکې ویالې مخ ته راتللې؛ یوه د زهرو، بله د شاتو، د
شینکۍ په هوکړې به مې د شاتو ویاله په برخه کیري او په انکار به یې د
زهرو.

زړه مې د دنیا له خوړو موړ و. پرته سهار د چای له خوړلو د پوهنتون پرلور
روان شوم. زړه مې زیاتې ډوبکې وهلې. ځکه له هغې پېښې سره مخ کېدل،
چې د شینکۍ له انکار سره به مې ژوند ته لوی گواښ وي. او ژوند به راته
د زهرو غرپ شي.

ټولگي ته ور دننه شوم. یوازې د گوتو په شمېر ټولگیوال ناست و. ښوونکي
لا ټولگي ته نه و راغلی. د زړه بازار مې ړنگ و. د هواسو رنګ مې پیکه
شوی و. ټولگیوالو مې د خپګان پوښتنه کوله. ټولو ته مې ډاډ ورکاوه، چې
کومه خبره نشته. زړونه مو ټول ونیسئ.

تش گوگل، تېښتېدلې څېره په څوکۍ کې ناست وم. سترگې مې وره ته پاتې
وې. زړه مې شنکۍ ته د انتظار په خولو کې ډوب و. د خیال په توره شپه د
پنځلسمې شپې سپوږمۍ راوختله. غبرگو شنو خراغونو یې زما بې روحه
وجود ته د خوښۍ خپرغۍ شیندلې. شینکۍ راغله په یوه څوکۍ کې
کېناستله.

نظر مې د خيال په لاره د شينکۍ ښايست کې ډوب و. د څېړنې ښوونکي راغی. دوه ساعته مو درس وويل. د سيمينار په اړه هم خبرې وکړې او له ټولگي ووت. يو-يو ټولگيوال مو هم پسې ووتل.

زما لپاره يوه ښه موقع په لاس راغله چې شينکۍ سره له نږدې خبرې وکړم. شينکۍ او پاتو په خوراک بوختې وې. له خپلې څوکۍ پاڅېدل. د شينکۍ پرلور مې مړاوي قدمونه واخېستل. شينکۍ ته مې کړه. که وخت لرې، غواړم يو څو خبرې در سره شريکوم.

شينکۍ راته کړه، چې سمه ده، وخت خو لرم. ستا لپاره به دا خوراک هم بس کړم.

پاتو ته مې وويل، چې ښه غواړم. موږ يوازې پرېږده او ته د ټولکي بل سر ته لاړه شه.

شينکۍ او پاتو زما د دې خبرې په اورېدلو سره حيرانې شوې او يوې بلې ته کتل او بلا خبرې يې په زړونو کې تېرېدلې، چې واک به څه خبرې په زړه کې لري؟

څوکۍ مې شينکۍ ته نږدې کړه. زړه مې سينه کې دومره په دربا و، چې آن ټول وجود مې ورسره لرېږده.

شينکۍ راته په خندا شوه. ويل واکه زما په خيال چې هغه پرونی خبره راته کوې. زما خو له ياده وتلې وه.

يو سوږ اسويلی مې له خولې ووت.

د ټولگي څلورو دېوالونو راته په شرنګېدلي رباب، نرۍ گوتې خښې کړې وې او خواوښا څوکيو راته له خوښيو چک-چکې وهلې. ستوني کې مې وچو نفسونو منډې وهلې. شينکۍ ته مې کړه، چې نن درته هغه خبره کوم، چې کېدای شي ستا لپاره ډېره ښه يا ډېره بده وي. زه او ته هغه حد ته رسېدلي يو، چې ځينې خبرې راته ډېرې عادي دي. هغه نالوستي او د پيکه

خیال څېښتانه نه یو. ښي او چپ لاس ښه پېژندلی شو. خبره درته په یوه شرط کوم، چې خپه کېږي به نه او نه به مې ژوند د اور لمبو ته نیسي! شینکي خپلې سترگې زما په سترگو کې حیرانوونکې څښې کړې وې او په سوزېدلي نفس یې راته وویل: نه-نه، نه خپه کېږم. راته یې ووايه، دا څنگه خبره ده، چې ته ورته په تلوسه کې یې؟!

د شینکي شوخو او شنو سترگو ته مې وکتل. د زړه خبره مې ورته له خولې داسې ووتله. چې شینکي!

مینه درسره لرم

څه-څه!؟

خیاله! په هوش یې؟

شینکي ته مې پورته وکتل، د شینکي په څېره کې د عاجزۍ او بې وسې ښې ښکاره شوې، بیا یې راته وویل:

خیاله! دا ستا له خولې څه اورم؟!

د شینکي زېړې څېرې ته څیر شوم، په دې ورځو کې لکه نارنج زېړه شوې وه او له سترگو یې هم تورې حلقې تاوې شوې وې، له خولې مې لکه د اور، سوړ اسوبلی ووېست. شینکي ته مې وویل:

هو! په هوش یم، خو ستا گلابي څېرې او نازک خیاله ښایست بې هوښه کړی یم. ژوند مې یوازې د ستا د شتون پورې نښلولای دی.

شینکي! د خدای لپاره داسې کومه خبره راته ونه کړې، چې د ژوند په ارمان کې مې د ناهیلۍ اغزی مات شي.

د شینکي په سترگو کې اوبنکې راډنډ شوې، د ټکري څنډه یې په نړیو گوتو کې راو نیوله او د شینکو سترگو لب رېز شوې اوبنکې یې پرې وچې کړې، راته یې وویل:

واکه! زه اوس د دې خبرو بدل کې څه درته ووايم؟ له خپلې څوکۍ پورته

شوه، غږ مې پرې وکړ، د خدای لپاره شینکۍ! مه ځه!

یو څه ووايه!

شینکۍ یو څو قدمه له خپلې څوکۍ لرې شوه؛ غوښتل یې پرته له څه ویلو له ټولگي ووځي، له خپلې څوکۍ وړ پسې پورته شوم، د شینکۍ سپین مړوند مې د خپلو پنځو په زور ټینگ ونيوو، د هغې د تلو مخه مې ونيوله. ورته مې کړه:

شینکۍ د انساني شرافت له مخې عذر درته کوم، لمن درته نیسم، څه خبره ده؟ اصلي خبره راته ولې نه کوي؟

هله نو چې زړه مې وچاود!

د شینکۍ په خبره کې مې د درد او خپگان نښې ولیدې.

راته یې ویل:

واکه!

نه غواړم په دې اړه څه درته ووايم؛ مه مې ځوروه، خیر دی!

په دې ورځو کې هېڅ ښه نه يم، په زړه کې مې دومره زور نشته، چې ډېرې خبرې وکړای شم او نه مې په وجود کې هغه پخوانی توان پاتې، چې ودرېرم.

په پاتو یې غږ وکړ:

راځه چې ځو، بېخي ناوخته شوه. شینکۍ او پاتو له ټولگي ووتلې.

د خپلو ارمانونو ځادر مې راغونډ کړ. د هیلو غنم مې د ژرندې د دوو پلونو تر منځ پاتې شو. زه هم له ټولگي ورپسې ووتلم.

ټکنده غرمه وه، لمر د اسمان په تالاق کې سلامي و، ژبه مې په خوله کې وچېدله. لیدل مې چې شینکۍ د پوهنتون له دېوالونو پناه شوه. زړه ته مې د بېلتون کرکه ولوېده، له ځان سره مې وویل:

دا څه وشو!؟

زما دومره لویه تمه او د شینکۍ څه نه ویل؟!
دا په کومه لوبه گډ شوم؟ کور ته د هیلو له هغو پیتۍ سره ولاړم، کوم چې
مې له ځان سره راوړی و، درې ورځې مې پوهنتون ته زړه ونه شو، چې لاړ
شم.

په څلورمه ورځ یاد راپسې کور ته راغلی، چې څنگه یې ولیدم، راته یې
وویل: هلکه! چېرې یې؟

ولې نه ښکاری؟

او دا پوهنتون ته ولې نه راځي؟

موبایل شمېرې دې هم بندې کړي، دا هر څه ولې؟

ما ورته وویل:

نور مې له پوهنتون او ژونده زړه تور شوی دی، د شینکۍ خبره مې وریاده

کړه، چې هېڅ ښه نه یم!

یاد په تعجب کې شو او ویې ویل:

ولې - ولې؟ په څه، لېونی شوی خو به نه یې؟

ما ورته کړه:

که لېونی مې نه بولې، نو کم هم ترې نه یم. دا زما لاس تورې پېشو ستلی
دی.

زه څه کوم او هغه څه!!!؟

یاد وویل: دا کومه بله یوه ده، که هماغه؟

ما ورته کړه: بله چېرې کېدای شي، هماغه شینکۍ ده کنه!

څلور ورځې مخکې یې پوهنتون کې زما د ټولو هیلو بر خلاف داسې

ځوابونه راکړل، چې ما یې هېڅ تمه نه لرله، زه پرې د خپل زړه وینې خورم،

خو هغه...!

مه یې یادوه نو!

زړه يې را خوړلی دی...!

زما خبرې پای ته نه وې رسېدلې، چې یاد زما د خبرو منځ کې راولېد:

وا هلكه! ته خبر يې؟!

زه يو دم چوپ شوم؛ نه-نه، د څه نه؟!!

ياد وويل: شينکۍ هم ستا د نه راتگ سره سم له ټولگي سره مخه ښه کړې،

زه نه پوهېږم، چې څه خبره به وي؟

ښوونکي ستاسې پوښتنې کوي، خو هېچا ته مالومات نه و، دا دی زه در پسې کور ته راغلم.

راځه! چې همدا نن پوهنتون ته لاړ شو، هر څه به له نږدې وڅارو، خدای مهربانه دی، ممکن هېڅ خبره نه وي.

زه هم ناچاره ورسره د پوهنتون په لوري روان شوم.

پوهنتون ته په ټاکلي مهال ورسېدو. د ټولگي ماحول بدل- بدل ښکارېده،

هر څه راته سم نه ښکارېدل؛ لکه په روغ جسد کې چې زړه نه وي.

زما هم زړگی نه و، په دې نېمگړي ښکارېدم، چې شينکۍ نه ښکارېدله،

هرې خوا ته مې په ځير- ځير وکتل، خو د هغې ښکلې خبره مې تر سترگو

نه شوه.

مجبور شوم، چې له پاتو وپوښتم، پاتو ته مې ويل: هغه لېونی چېرې ده؟

ولې نه ښکاري؟

څه خو به پرې شوي نه وي؟!!

هغې زما د وېرېدلې خبرې په ليدو خبره را څخه پټه کړه. ويل يې: نه پوهېږم،

خبره نه يم، خو زه يې له وېرېدلي حالتو د ټکې په لوېدو پوه شوم او په زړه

مې د وېرې ساړه ننوتل.

ډېر ټينگار مې وکړ، خو پاتو همدایوه خبره کوله.

بل چا هم راته څه و نه ويل او د شينکۍ د نه راتلو په سبب هېڅ ونه پوهېدم.

اړ شوم، چې دا اخرنۍ وسیله (موبایل) وکاروم. هغه مې له جبهه راووبست او د موبایل په زور مې د زړه غبر تر شینکۍ ورساوه.

زړه مې خوشاله شو، چې هغه خور غبر مې بیا تر غورو شو، خو په غبر کې یې هغه شوخي نه وه موجوده.

له سلام-کلام وروسته مې ترې وپوښتل:

ولې پوهنتون ته نه راځې؟ لومړی یې راته هېڅ نه ویل، خو چې ټینګار مې وکړ، سوړ اسوېلی یې ووبست او د نړۍ تې یې راته وویل:

لږه ناروغه یم، سبا یا بله ورځ به درشم؛ ته غم مه کوه، ډېره ناروغه نه یم، ته تشویش مه کوه!

داسې خبرې یې وکړې، چې ګواکې دغو خبرو په کولو هم خورېدلې وي. د هغې د غبر په اورېدو مې زړه دا چیرته منله، چې د دې درد دې دومره عادي اوسي.

شپه سبا شوه، په ترهېدلي خیال تر پوهنتون راغلم، لېونۍ بیا نه وه راغلې. ټولګی یې له دې بې تورو کتاب او بې ستورو اسمان ته ورته و، بیا مې له پاتو وپوښتل:

هغه راته په سپرې خبرې ګونګه – ګونګه شوه.

ورته جدي شوم، ما ویل چې څه دي!؟

راته سم صفاووايه!

هغه پوهېدله، چې زموږ دواړو لېونیانو زړونه یو له بله سره تړلي دي اود یو بل غم نشو زغملاي، خو مجبوره مې کړه، په بنده-بنده لهجه یې راته وویل:

هغ، هغه – هغه!!!

ما ورته کړه: هغه څه؟؟؟

په هغې څه شوي دي، چې زه نه یم خبر؟!؟

پاتو له ما مخ واړوو او زما له خبرې پنا یې د خپلو سترګو ګرمې اوبښکې

پاکې کړې:

هغه د ناروغۍ له امله په روغتون کې بستر ده، داسې ناروغي، چې...!
نور يې څه نشو ويلای، ژړا پرې غلبه وکړه او زما له څنگه په تېزې روانه شوه.

زه ډېر ورخطا شوم، د روغتون پته مې ترې واخېسته او هم هغه روغتون ته ورغلم، چې لېونۍ په کې د درد شېبې تېرولې.
د هغې د بستر خونه مې پيدا کړه، خو چا دننه د ورتلو اجازه نه راکوله، له بندو دروازو مې د شينکۍ د بستر په لور د زړه له ښينو وړ وکتل، چې ږنگه-ښنگه د ناروغۍ په بستر پرته وه.

ټول خپلوان يې د روغتون له دېوالونو تاوېدل- راتاوېدل.
هغوی زما په ليدو ډېره ځکه حېران نه شول، چې پوهېدل چې شينکۍ زما ټولگيواله ده.

نو کړيوال ډاکټر مې ځانته رಾಮخاطب کړ، چې زما په شينکۍ ټولکيوالې څه شوي؟ د هغې مسته ځواني نن څنگه داسې ارامه ده؟
او د بستر په کټ خوره- وره په خپلو دردونو کې پرته ده؟
هغه د نرمو خبرو وروسته راته وويل:

لږ ځان ارامه کړه!

مه خپه کېږه، دا د پاک الله له لوري ورکړل شوي برخې دي، شينکۍ ټولگيواله دې په لاعلاج کېنسر ناروغۍ آخته ده، چې درملنه يې ناشونې برېښي، هغه به ممکن څو نورې ورځې هم په دې نړۍ کې زموږ مېلمنه اوسي.

ما کله منله!؟

چغې مې کړې: دا هېڅ امکان نه لري، چې شينکۍ دې ما په دومره دردونو کې يواځې پرېږدي، هغه داسې نه شي کولی!!!

ډاکټر زما په اوږو لاسونه کېښودل، چې زويه!
مسلمان بنده بايد د رب هرې پرېکړې ته خپله مړۍ ونيسي.
ما ژر ورغبرگه کړه: وا زما سپېڅليه ربه!!!
دا په ما څه روان دي؟ دغه وژونکي پرېکړې ته به زه څنگه خپله مړۍ
نيسم!؟

ډېرې چغې مې وکړې، خو هېچا هم ځواب را نه کړ، په منډه بيا تر هغې
ښيښې لارم، چې شينکۍ په کې مړواندې سا اخېسته. را ويې کتل، له
سترگو سره يې اوښکو خداى پاماني کوله.
د دې ناروغۍ درملنه د نړۍ په يوه کونج کې هم نه کېدله، خو ما يې په هڅه
لاس پورې کړ. له شينکۍ مې په سترگو کې خداى پاماني واخېسته، ياد مې
يې خدمت او زما احوال راکولو ته پرېښود او زه د کابل پر لور د شينکۍ
لا علاج مرض علاج پسې راغلم.
ډېر ملگري مې راخبر شول، له ننگرهاره مې د ذهين په نامه ملگرى چې له
دې خبرې مې خبر کړى وو، راوغوښت.

هغه زما په درد پوه وو او په سبا وختي يې ځان کابل ته راوړسوه.
څو ورځې سره يوځاى د دې درد په دوا پسې گرځېدو، چې د سې شنبې
ورځ سهار شاوخوا لس بجې ياد زنگ راووهه. زه او ذهين د سيند په غاړه
د اسمايي پله ترڅنگ نېغ ودرېدو.
ذهين پوښتنه وکړه: د چا زنگ دى؟
ورته مې کړه:
يا، ياد دى!

هغه چې شينکۍ مې پرې سپارلې ده.
ذهين هم د موبایل په ښيښه سترگې ښځې کړې او ژر يې د دې لپاره، چې
کوم بد خبر نه وي، زما له لاسو موبایل واخېست. ما ټينگار وکړ، خو ذهين

برلاسی شو او په تېلېفون کې یې د سلام- کلام وروسته رنګ یو دم والوت.
ژر یې د یاد راغلی زنگ پرې کړ.

ماته مخاطب شو، زما د پښو ټنابونه هم سست شول، برگ شوم، ذهین مې
له لاسو ونيو، په جدي لهجه مې ترې وپوښتل:

څه یې ویل؟!

څه خبره وه؟!

ذهین لکه چې زما په خوا کې نه وي، هېڅ یې زما پوښتنو ته پام نه وو او د
سیند د غاړې په کټارو یې تکیه وکړه. سترګې یې ډنډ شوې، د ذهین حالت
په لیدو مې په زړه وخوړه، خو د عقل په پرېکړې مې زړه هېڅ باور نه کاوه.
ذهین مې رانېغ کړ او د څو- څو ځل تکرار او غوښتنو وروسته یې غېږه راکړه
او راته یې داسې وویل:

زما واکه اشنا!!!

هغه روح چې خدای د شینکۍ جسد ته امانت سپارلی و، نن یې ترې
واخېست!!! بې واکه مې د زړه په وران کابل د درد بمونو چاودنه وکړه. د
دنیا له امېده مې د هیلو تېر په ټولېدو وو.
ذهین له لاسو ونيولم او راته یې کړه:
واکه!

د شینکۍ روح دې ښاد وي!!!

مینۀ یواځې د یوځایتوب نوم نه دی، د مینې دوهم نوم قرباني ده، چې نن تا
او شینکۍ دواړو د دغې قربانۍ مالګه وڅښکله!

دا به د درب پرېکړه وه او ته باید د پاک رب پرېکړو ته لېبک ووايې.

سترګې مې ډنډ شوې، د موره یو ذهین راته څو- څو دانې ښکاره کېده.

پیاده قدم وهل مې نور له توانه بهر وو، ذهین له لاسو ونيولم او سینمای
پامیر له چوکه یې تر مرکزي چوکه موټر درېست کړ.

موټر ته پورته شو، ما غوښتل، چې خپل ځان او خپلې اوبښکې په خپل کابو کې وساتم، خو په موټر کې لگېدلې دې سندرې چې:

ولې نفرت کوي له ما؟

څه شوله هاغه مینه ستا؟

هغه وعده چې دې څه شوې؟

ها قسمونه څه شو؟

مینه هغه سره کوه- چې کوي مینه تاسره

....

له واکمنو سترگو مې بې واکه اوبښکې روانې شوې او په مخ مې بې لارې جوړې کړې.

ذهین مې هم چې په درد پوهېدلې وو، په خاموشۍ بې حالت خاره، زما هم له سترگو ډېرې اوبښکې ورغړېدې، ډېره هڅه مې وکړه، چې اوبښکې مې له گرېوانه وساتم، خو بیا بې هم زه له گرېوانه ونیولم.

ذهین ډېره ډاډگېرانه راکړه او تر آخره بې زما په اوږه لاس اچولی نصیحتونه راته کول.

له ذهینه د خدای پامانۍ اخیستو سره سم مخ په بغلان روان شوم.

د شپې لس بجې وې، چې د پلخمرې په ښار کې له موټره ښکته شوم. له رسېدو سره سم یاد راته اډه کې ولاړ وو، په غېږ ورکولو مو دواړو یو ځل بیا ښې پرېمانه اوبښکې توی کړې.

او په ټینگار مې ورڅخه سپارلې شنکۍ غوښتله.

ورته مې وویل شنکۍ دې څه کړه، شنکۍ دې د خاورو خوراک کړه؟

هغه کور ته بوتلم او د سبا کېدو سره سم یې هدیره کې هغې مقبرې ته ودرولم، چې نوې جوړه شوې وه، یو دم یې راته کړه:

دا دی ستا د شنکۍ مقبره!

په شينکۍ مې د تورو خاورو ډېرۍ په ليدو، په سترگو مې توره شپه راغله، بې هوښه د شينکۍ په قبر ولوبدم. وخت وروسته چې په ځان پوهېدم، ياد راته واکه! واکه! چغې وهلې.

په لږ ښه کېدو مې د شينکۍ د قبر خاورې په مخ موبلې، او د قبر يوه لپه خاوره مې د زړه په سر نيولې وه، خو هېڅ مې د شينکۍ د وجود عطرينه خوشبويي پکې نه محسوس کوله.

دلته راته ياد د پاتو يادونه وکړه، چې ويل يې: خدای ښلې شينکۍ ورته يو خبره کړې، ويلې پرته له واکه يې بل چاته نه کوم. په بېړه مې ځان تر پاتو ورسوو.

د پاتو هم سترگې له ډېرې ژړا تکې - سرې شوې وې. زما په ليدو يې يوځل بيا له سترگو اوښکې؛ لکه فوارې رد شوې. له سلام وروسته مې ترې د شينکۍ د امانت په اړه وپوښتل.

په ژرغوني حالت او غريو نيولي غريې وويل:
واکه!

شينکۍ د مرگ په وخت کې د شهادت له کليمې وړاندې راته ستا نوم واخېست او په ډکو سترگو يې وويل، چې واک ته ووايه:
هغه وخت ما نشو کولای، چې دغه کليمه درته ووايم، خو اوس د ژوند په اخري ساه کې يې درته وایم، چې:

زما خور او زړه ته رانږدې واکه!
ډېره مينه مې درسره لرله او لرم يې